

fan zin

mart nisan '24

SAYI 1

ÇENGELE TAKILANLAR

Zeynep S. Sayın
Punki Junki'ye
Anlatamadıklarım vol.1

Ceyda Badanka
Sessizlik Ayeti

İbrahim Tekpınar
Süt

Umut Yalım
Yapıt 3

Yuja Dab
Sana Bunları Anlatmak için

Memozan
Mübarek...

Asım Tağ
Tayyare

Sezen Budak
Self Titled

Çağlar Kuzucu
Kafa ya da Sadık Bir Keş

Jan Ender Can
Kış Hayvanı

Kerim Atay
İstihbarat

Feyza Menteş
Filika

Berat Yılmaz
Solgun Düşlerin Arsız Adımı

Dediz D. Sonat
32. Dış 32. Gün

Kaan Sinan
Aramızda Küçük Bir Sır

Eray Erkin
Sana Dair Değilim

Beytullah Kılıç
Out Güncesi Rüya Tarifi

Mehmet Koç
Satılmış Ruhlar Pazarı

İlhami Batı
Gör Düşüm Ol Sun

Cem Onur Seçkin
Vahşi Tutkuların Annesi

Baha Yılmaz
13128. Mihr

Alpay Eğlenen
Kabız

Sylvan Clownson
Seyyah

Orkun Bozkurt
Maximus

Mehmet Cizvit
A'dan Z'ye Cinayet

Mehmet Emin Tural
Ben F. Wilhelm Nietzsche

Ahmet Erbaş
Benin Sende Gazeli

Ömer Yıldız
By the Sea And Topağaç
ve Kuyucu Afroditi

Caner Keskin
A

Fahri Küçük
çingeneye atların anısına
haddi şaşımsı soluk bir
sohbet

Mehmet Özkaya
Dublörün Gölgesi

Özlem'S
Eski Bir Şehre

Furkan Çirkin
Kesinkes Galiba

Kağan Susam
İnsanlaşma Antlaşması

Kubilay Avcı
İntizar

Nevin Ulusoy
Jim Morrison /
Kristal Sonsuzluk Yolu

Selvi Uyar
Leyla

Cansu Tunca
Küs Duvar

Enes Eşkin
Rantiyerant

Isaac Rosenberg
Siperlerde Şafak Söküyor

Etkin Garip
Sisifos'un İntiharı

Yavuz Evliyaoğlu
Zaman

Yiğit Ergün
manâmda mağara
nüktedan müntehir

Kuyucu Afroditi
Amcık Valsi

Sadece Kinyas
Ölü Doğan

Meryem Delmar
Kelebekler ve Elmalar

Müslüm Çizmeci
Melankoli

İhsan Özalp
Yabancı

Öner Fırat Tarakçı
Aşkın Komorbidite

Playlist / Eren Okur
Annem Beni Yetiştirdi

Görseller

Orkun Bozkurt
BetyBetl
Doğukan Vural

Punki Junki'ye Anlatamadıklarım vol.1

Zeynep S. Sayın

*Genet'nin kilise bağış kutusu**na ihtiyaçtan (elbette) sızan her bir başkasının cebinde farklı şeyler vardır. Gecede uzlaşabilirler ama karanlığın rengi farklıdır, kemiklerin de... Birbirlerini dinlemeyi bildikleri kadar, yakınlaşmayı, yakınlaşabildikleri ölçüde kaçmayı da bilirler. En hızlı gelen, olay yerini en hızlı terk edebilir; son gelen ilk gidebilir. İçerler dışlar çarpımının hüzünlü coğrafyalarına kılavuzsuz savrulmuş Genet bağış kutucularının çok iyi bildiği pek çok şey arasındadır bunlar; hepsi hepsi bu kadardır, haber değeri de taşımaz üstelik. Yıldızlara ve uzaklara bakmanın tarihindeki yerlerini ısrar bile etmeden alabilmenin akışında olup bitmektedir her şey. Efsane ile gerçek arasında kırılsalr, hakikate yönelirler. İpin ucu kaçtıysa, uydurukçu kazanır.

Bağış kutusuna sızarken cebimde Thomas Ott'un *Numaraları*** vardı. Onun, tekinsiz dedikleri, karanlık, siyah-beyaz evrenindeydim. Bu enstrümantal, kaygan zeminin gönüllü gezginiydim. Oda müziği idi; ucu keskin, hatları yumuşak gece anlamlarından. Cebinde pek kuruş olmayanların anılarından. Uykusuzların birleşmiş rüyalarından...

Cebimde en son, *Numaralar* vardı. Oysa o güne gelene dek, nicesini yerlere düşürmüştüm, nicesi de beni yerlere düşürmüştü; tuzla buz olanlar vardı, tuzla buz edenler... Bunları ateşin başında kendime ve ağaçlara anlatıyordum; Punki Junki'ye ya diğer tavuk ve horozlardan kaçmakta, ya da kümesin en ücra köşesinde yok olmak istercesine saklanmaktaydı. Kafasındaki saçlar yüzünden ona Punki demiş, diğer tavuk ve horozlardan, ve insanlardan da, kararlı, üstelik bir bildiği varmış gibi kaçıp azgın sarmaşıklar içinde bir haltlar yermiş gibi seğırtmesi sebebiyle de Junki'yi eklemiştim. Bu beyaz Habeş tavuğu, hikâyeleri kendine doğru çekiyor ama asla ortalıkta görünmüyordu... Yaktığım ateş sıkılmış, kadim bilgisini benden sakınmaya başlamış, ellerimle topladığım odunları aylıklığa salmış, sayıklamalarımın usanıp, rüzgâra da kafa tutar hale gelmiş, her gün daha çabuk sönmeye başlamıştı. Punki Junki'ye olduğum yere yaklaşıyor, çünkü belki de beni fark etmiyor, onun dilinde "benim olduğum yer

hakkında bir koordinat” bulunmuyordu. Bizim karakırçılıların zalimliklerinden köşe bucak kaçarak, bembeyaz ve yalnız takılıyordu; tek bildiği kaçmaktı. Diğerleri didikliyor, o kaçıyor, ben yaklaşmıyordum. Beklemekten başka çarem yoktu ille de ona anlatmak istiyorsam...

Evet, ona anlatmak istiyordum. O, dinlermiş gibi geliyordu. Ateşin bile sıkıldığı yerde yeni bir arkadaş olacaktı. Daha bu sabah, kışın kendini hissettirmeye başladığı bu ilk günlerde, masa lambasını da yakınıma alıp yerleştiğim koltukta okuyordum. *Edebiyat o an Norveç'teydi****; kendi bölgemdeki koltukta hem okuyor hem de uzaklara bakma ihtiyacı hissettiğimde başımı çevirdiğim pencereden istemsizce Punki Junki'yi yokluyordum. Yazar, karlar altındaki patikadan köpeğiyle birlikte göl kıyısına doğru ilerliyor, göl kıyısındaki bankın karlarını eldivenleriyle temizliyor ve gocuğunu iyice altına doğru yerleştirerek oturuveriyordu. Köpek ise karlarda sırt üstü yuvarlanıp eve taşıyacağı kokuyu yerleştiriyordu tüyelerine. Bölüm böylece bitmişti. Bu kısım bile anlatma ihtiyacı uyandırıyor içimde; bir şeyler kıpırdanıyor, ya var olmaya ya yok olmaya yer arıyorlardı. Hangisine doğru aktıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu o beyaz tavuğa da soramazdım; hatta kendime bile soramazdım. Eğer yeterince iyi duyarsam konuştukları dili, birlikte bir şeyler yapabilirdik. Bunu duyar sam Punki Junki'ye anlatacak esaslı şeylerim de olabilirdi. Ezber etmediğim şeyler söyleyebilirdim. Araçlara dönüşmemiş kelimelerimiz olabilirdi meselâ. Günümüzün yapay zekâ dünyasında, biraz abartarak biraz da haksızlık ederek olsa da, araçsallaşmış bir dilin içinde doğal olduğumuz söylenebilir mi ki zaten diye sorabilirdim ona? Doğal olmak nasıl diye sorabilirdim beyaz tavuğa?

• * Jean Genet, *Çiçeklerin Meryem Anası*, Ayrıntı Yayınları

• ** Thomas Ott, *Numaralar*, Flaneur Yayın

• *** Per Petterson, *At Çalmaya Gidiyoruz*, Metis Yayınları

Sessizlik Ayeti

Ceydâ Badanka

Gevşek ağızlı kumaşların ardından makinelere tüküren adam
Bedeninden yayılan ışığı ölüm tutkusuyla dokuyor
Kör olası sarhoş dolanıyor çemberine zen'in
İnlediği nehirlerle karışıyor nefesiyle gözetilen kurşun
Zahmetsiz bir yara kaplıyor ruhunu
Unutma
Dışlerini söktüğün her okur lime lime ediyor
Şu kırılğan zamanı

Geri dönülemeyen yolları sessizliğe bölerek
Ters çeviriyor
Ayetlerini eski bir öğretiyeye bağışlıyorsun

Ateş başı danslarıyla kaçırma kozmik çölündeki sarm'aşıkları
İnsan bu
Uzar elindeki örgün ün yelkenlerin
Topluma saçtığın dalganın esiridir yelkovan

Umudun un ufak olmuyor mormonların asılmadığı hecede
Fırsatçı bir kadın yitiyor arzuyla balçık sıvadığı gecede
Paranoyak tanrılar yankılanıyor yitirilmiş kuşku ile

Süt

İbrahim Tekpınar

“Ülkemizde en çok yetişen, köylüdür. Köylü, bütün iklimlerde yetişir. Köylünün yetişmesi için, çok emek vermeğe ihtiyaç yoktur. Köylü bozkırda yetişir, yaylada yetişir, ormanda yetişir, dağda yetişir, kurak iklimde yetişir, ovada yetişir, sulak iklimde yetişir. Çabuk büyür, erken meyva verir. Kendi kendine yetişir, kendi kendine meyva verir. Biz köylüleri çok severiz. “Tehlikeli Oyunlar. İletişim Yayınları, İstanbul 2008 s. 110-112

Ben onun nasıl hin bir adam olduğunu biliyordum da art niyetli olmak istemiyordum. Hep temkinli yaklaşıp duruyordum. Çocuklarının kirvelliğini teklif ettiğindeyse garibanı kırmak istemedim. Hakkıyla yaptım. Esnaf hâlâ söyler durur. Lokumu en iyi yerden aldım. Hacı Bekir lokumu mübarek. Çocuklara birer kelle taktım. Yemek için koyun kestirdim. Köy yerinde anlı şanlı bir sünnet oldu. Üstünden onca zaman geçtiyse bile çocukların asla unutacağını sanmam. Bir gün çocuklar evden sıkılınca kirvelerime gidip köy havası solumak, biraz bomboş tarlalarda gezinip durmak istedim. Çocukları aldım. Köy yolunu tuttuk. Köy postasında tanıdıklar çıktı. “Kime?” dediler. “Kirvelerime,” deyince surat ekşitenler de oldu. Yine de dönmek istemedim. Evlerinin önü bataklık. Çamura bulana bulana eve girmeye çalışırken çocuklar bizi görüp koştu. Hacı Ağa kapıda karşıladı. Öyle sevinçli ve hürmetkâr ki şaşırdım. İçeri buyur edip altımıza keçe halı verdiler. “Aç mısınız?” dediler. “Çok değil,” deyince bir kâsede süt geldi. Olsun, ben çok değil dedim diye öyle yapmışlardır. Köylülerin durumlarından, ekinlerden bahsede bahsede akşamı ettik. Akşama yine sofra kuruldu. Bez sofra serildi. Bulgur gelir şöyle üstünde et olursa doya doya yerim. Ne zamandır da tereyağlı etli yememiştim. Fazla kaçırmayayım sonra ayaklarımın altı yanar. Şu lanet şeker. Ağzım kurur, ayaklarımın altı yanar. Çocukların da olmaz demişlerdi şekerden. Şükür. Daldım. Sofraya dikkat kesilince süt geldi. Hanıma bakıyorum kenardan. Gözlerini belirtip duruyor. Anlıyorum var bir şikâyeti de ben ne yapayım? Yatma vaktinde yatakları serdiler. Hanım söylenmeye başladı.

“Onlar gelince biz hürmette kusur etmiyoruz. Sadece bize süt verdiler.”

“Yahu belki yoktur?”

Peynir de mi yok, yoğurt da mı? Sustum. Sabaha kalktık. Gideceğimizi söyledim. Misafiri olduğumuz kervem. “Kahvaltı etmeden olmaz,” dedi. Açız, karnım gurulduyor. İçinde ayı var neredeyse. Süt içmekten. Bu sefer tamam. Bu sefer yoğurt, yağ, süt falan gelecek. Köy kahvaltısı yapacağız. Ekmek bile olacak. Hem de sıcak köy ekmeği. Üstünde buğusu bile olur.

Yatakları kaldırıp sofrayı serdiler. Sofra bezi değişiyor. Yine koca inek taşı dediğimiz tasta süt geldi. Aslında gelirken kokusu burnuma geldi de, “Çok içtim, ondan” dedim. Yok. Kocaman kareli bezin ortasında süt kasesi.

Dilime vurdu sanki,

“Yahu yoğurt da mı yok?” çıktı ağzımdan. Kervem olacak kurnaz, “Ha süt ha yoğurt ha peynir hepsi süttten yapılır,” deyip gülünce anladım. O kadar ağrıma gitti ki yolda kendi kendime konuşup durdum. Hanımsa beni sakinleştirmek istiyor ama arada da laf sokuşturup duruyor. Eve vardık. Doya doya ekmek yedim. Şekerim fırlar demeden ekmek yedim. Aklımsa hinoğlu hin kervemde. Kervem demeye dilim varmıyor ya. Cümaya mutlaka gelirsin cimri herif! Cumaları hâlâ köylüler kasabaya gelir. Pazar yapar. Bu hafta olmasa öbürkü hafta mutlaka karşılaşırız Hacı Ağa! Bir hafta iki hafta derken geldi. Dükkânda olmadığım bir zamanda gelince çırak söylemiş. Eve geldi. Kapı çaldı. Hanım,

“Hacı Ağa gelmiş kapıda,” dedi. Kapıya gittim.

“Merhaba kirve, nasılsın? Çocuklar nasıl? Sizi görmeye geldim,” dedi.

Tam öğle vakti, yemek vakti bizi görmeye gelmiş. Kurnaz ya yemeğe gelmiş. Kapıdayız içeri buyur etmemi bekliyor. “Bizler iyiyiz, çocuklar da,” deyince aklıma yaptığı hinlik geldi.

İsrar edip, “Çocukları görseydim bari,” deyince sokağı kolaçan ettim. Kimseler yok. Fermuarımı açtım. “Ha bu ha çocuklar! Gördün işte,” deyince sanki utandı. Ama sanki... Kapıyı kapadım.

yapıt 3

Umut Yalım

ahşap sözcüğüyle yazılabilecek 3 şiiri yaz
amıycam artık. bu, 3 şiir hangileri olabilir;
hangileri olmıyabilir; bilemiyorum. o y
üzden de şimdilik şu alttakini yazmaya m
âruz kaldım. şöyle ki;

siyâsî ve siyâh bir şiirim. çok laf sokuyoru
m oraya buraya. ergen bir yanımda var. bundandır ki,
çok cinsel ve cinsiyetçi dizilerim var. tinsel
ve tinsiyetçi yerine.
dizelerimde israil bombaları var.
dizelerimde kıyılan filistinliler var. epştayn'ın
adası'na atılan çocuklar var. beyazlar genç kal
abilmekçin kanlarını içiyor bebelerin ve sâire.
99 depremi'nde clinton'ın türk çocuklarını öz
el uçakla nasıl adaya kaçırdığını
nasıl odaya attığını anlatan 2-3 dize var. sonla
ra doğru candan kardeşler, ferrari ve dilan po

lat var zaten. şükrü erbaş yazmış gibi beni gü
zelim ve tabii ki, şeref bilsel. şimdilik bu kada
r. sonraki amacım: bir raymond carver şiiri ol
mak :)

Betybetl

Sana Bunları Anlatmak İçin

Yujadab

Konuşan irinler üzerinde yürüdüm.
Sana anlatırken susuzdum,
Kuraklığın ağzında portakal emen bebelere rdm.
Omzundan düşen perdeler soğukta her şeyini terk etti.
şimdi buraya ölümün gerçekliği dökmek için ka liradan vaz-
gemeliyim?
Hangi kurşun bir kuşun daha kanadında malikane?
Uyutup gğ, kudretinden soğudum.

Yrdm kapına değin
Biat ettiğim yalanların peşinden koştum.
Artık zaman bile beni kandıramaz.

Bir harami gibi dişlerimin arasında ezdim kendimi.
Soluklandığım ağaçların gölgelerini kestim.
Ne iz, ne inkar, ne ikra.
Hiçbir şey olmaya davetli,
Her şeyi tüketmiş bir bedeviyim.

Mübarek...

Memozan

Sabaha kadar heyecandan ziyade korkudan olsa gerek gözlerini kırpmadı. Tavanına yapıştırılmış fosforlu aya ve yıldızlara bakıp durdu. Bir de onların yanında, babasının iki sene önce hacıdan getirdiği Arapça harflerle yazılı ve yine fosforlu “Allah seni kucaklayacaktır” yazısına.

Henüz okumayı bilmiyordu. Okula gidecek yaşa gelmiş olmasına rağmen, babası bunu çok lüzumsuz görüyor, dünyevi işlerle ilgilenmesinden tüm varlığını diğer dünyaya adamasını daha mühim buluyordu. Sadece bu sebepten, iki yıldır yaz-kış demeden mahalledeki cami hocasının yanına gider, ezberleyebildiği kadar sure ezberlerdi.

İşte o gece bildiği en basit duadan başlayıp aklına gelen hepsini sırasıyla, derinden fakat sadece dudaklarını kıpırdatarak okumaya koyuldu. Yaklaşık üç-dört duadan sonra yanında duran bayramlıklarına baktı. Yeni ışıklı ayakkabısını inceledi uzun uzun. Eliyle topuk kısmına sertçe vurup, yanıp sönmelerini izledi. Sadece bir kere giyebileceğinin farkında değildi, ya da farkındaydı fakat umursamıyordu. Sakatlanmak için bir iki defa daha attı kendini yataktan yere. Bu yattığı andan itibaren altıncı denemesiydi ve kendini sakatlamayı bir türlü becerememişti. Tekrar yatağa girdiğinde pencerenin önünde hafifçe aralanmış perdeden dışarıya baktı. Gün, ağır ağır kendini göstermeye başlamıştı. Sabah serinliğinin esintisi odasındaki balkonun yarım açık kapısından içeriye doldurmaya başlamıştı bile. Ezan sesini beklemeye koyuldu. Heyecanı şimdi daha da bir artmıştı. Sabah okunan ezanlar, çoğu insana huzur duygusunun yanında sıra dışı bir ürperme duygusu verir. Ezan sesiyle birlikte ulumaya başlayan sokak köpekleri ise bu ürperme duygusunun gerilimini daha da arttırarak yalın bir korkuya çevirir. Sıradan bir çocuğun bu sade korkuyla baş edebilmesi gerçekten kolay değildir. Fakat o, bu duruma kendini günler öncesinden hazırlamıştı.

Müezzinin sesi duyulur duyulmaz içinde bastırmaya çalıştığı korkusunu dışarı bıraktı. İstemsizce yatağına işedi. Duyguları şimdi daha

bir karmaşık hal almıştı. Utanmalı mıydı, heyecanlanmalı mıydı yoksa korkmalı mı...? Hepsini birden bastrabilecek kadar güçlü değildi ya, yine de odasının kapısı açılıp da babasının karanlıktaki silüetini fark ettiğinde, sanki az önce o karmaşayı yaşayan kendisi değilmiş gibi metanetli bir tutum sergilemişti.

“Günaydın oğlum,” dedi babası anlaşılır anlaşılmaz bir sesle...

“Günaydın babacım.”

“Hadi bakalım hazırlan. Vakit geldi.”

“Tamam.”

Babasının odadan çıkmasını bekledi. Çıkar çıkmaz da tekrar attı kendini yataktan aşağı. Yine hiçbir yerine bir şey olmadı. Yatağın tah-tadan kenarlıklarına birkaç sefer vurdu kaval kemiğiyle. Sakatlanmak-tan başka hiçbir kurtuluş umudu olmamasına rağmen, vurduğunda duyduğu acıdan korkup yeterince hızlı vuramıyordu. Yapacak hiçbir şeyi olmadığını anlayınca da çaresiz geçirdi bayramlıklarını üstüne. En son ışıklı ayakkabılarını giyip birkaç sefer zıpladı olduğu yerde.

“Allah kahretsin. Çok güzel bu ayakkabılar.”

Cümlesi biter bitmez kapattı ağzını iki eliyle. İlk defa Allah’a isyan etmiş gibi hissetti kendini.

...

Oturdukları mahallenin dar sokaklarından boş araziye doğru yürü-meye koyuldular. Güneşin henüz aydınlatmadığı sokakları, ayağında yanıp sönen ayakkabılar aydınlatıyordu sanki. İkisinin de ağzını bıçak açmadı bir süre. Sessizliği ufaklığın çaresizliği bozacaktı.

“Baba ben ölmek istemiyorum.”

“Ölmek mi? Bunu daha önce konuştuk seninle. Sen ölmeyeceksin oğlum. Yer değiştireceksin. Seni bizden daha çok seven büyük Allah’ın kucağına çıkacaksın. Allah seni kucaklayacak benim güzel oğlum.”

“Olsun. Ben yine de istemiyorum. Ne olur geri dönelim.”

“Günaha giriyosun şu an. Hem de çok büyük bir günaha...”

Günah kelimesinde korkardı hep. Sonuçlarını bilirdi. İçinde bulun-duğu durumu sorgulayarak zaten büyük bir günah işlediğinin farkın-daydı. Gittiği kuran kursundaki hocasının devamlı tembihlediği bir öğüttü bu. Şükretmek yerine sorgulamak... Girilecek günahların en büyüğüydü. İnsanoğlu doyumstuzdur. Bir kere bir şeyi sorguladıktan sonra, Allah’ın varlığını sorgulamaya varacak kadar giderdi bu iş. Yine de tutamadı kendini.

“Madem öyle dedem niye kurban etmemiş seni?”

“Biz inancımızı olması gerektiği gibi yaşayamadık maalesef. Asırlar boyu hep bir yalana inandırdılar bizi. Gökten bir meleğin kucığında Koç’la gelmesi yalanına... Ama çok şükür ki büyük din alimleri bu yalanı gün yüzüne çıkardılar. Yoksa bu zavallı hayvanları boşu boşuna katledip, sevaba giriyoruz diye daha büyük bir günahın içinde yanıp kavrulmaya devam edecektik. Şimdi söyle bakalım, sen bu küçücük aklınla bile bu yalana inanıyor musun? Bizi o kıldan ince kılıçtan kesin o cehennem ateşinin hemen üzerine inşa edilmiş o ulu köprüden akılsız bir koyunun geçirebileceğine inanıyor musun?”

“Peki ben nasıl geçireceğim sizi? Bu cılız kollarımla bu cılız bacaklarımla?”

“Sen geçireceksin. Çünkü sen Cennet-i alanın o kudretli suyundan içeceksin. Hem de bizi ve bu kainatı yoktan var eden Allah’ın kucığında içeceksin.”

Boş araziye varana dek başka hiçbir şey konuşmadılar. Gün hafiften yüzünü göstermeye başladığında baba-oğul sıkıca sarıldılar birbirlerine. Işıklı ayakkabılar yanıp sönmeye devam etti bir süre. Bıçağın soğuk yüzünü boynuna dayadığında oğlunun, son bir umutla kaldırıp kafasını baktı gökyüzüne. Çoktan göç yolunu tutmuş meleklerin cıgıllıkları inletiyordu kainatı.

self-titled~?

Sezen Budak

kafamı hayallerle oynatacağım
çare eczanesinden hayaller satın alarak
bir ilaç niyetiyle değil
kapkaççı ruhlar ihanete gebe kalmak üzereyken korunsun diye
hayaller satın alıp zararına satacağım
hayaller diyorum ya, çoğu kişi
boğazı düğümlenen kör kütük hayata kör organizmaymış
hayali olan çoğu kişi başarıyor ya

öyle tutsaklık yaşadım ki
legolar bir evren gibiye çocuklar için
hayallerini gerçekleştirdikleri bir araç oluverir ya
kafamı legolarla parçalayacağım
kafamı hayaletler ele geçirsin diye
sabah herkesten önce uyanıp Amerikan filmleri izleyeceğim ye-
rel kanallardan
belki benimde bazı varolmayanlara inanıp bir sebebim olur
diye, hayaller gibi

öyle çocuktum ki
çocukların yaptıklarına
legolardan hayallerimle bile cevap veremezdim
hala öyle çocuğum ki
harikalar diyarında Alice olmayı hayal ediyorum
kafamı iksir şişesiyle parçalayayım diye

kafamı Rock'n Roll'layacağım
legolardan enstrüman
iksirlerden bira
Aliceden sound parçalayacağım
sahnedan amfilere tükürüp
çöp metalcilerin omzuna öyle bir çocuk gibi atlayacağım
sinemasever niyetimle lyriclere anlamı tekte vereceğim
her bir harf hacimlenip gözlerimi oysun diye

bir örnek çocukluğumdan:

- 2 tane döner salonları varmış kız
- Anne! nasıl yani? salonlarında bir tuş var ve bastığın an salon 360 derece dönüyor mu ????!!!!!!!

işte böyle okuyan şey, çocukluğumdan bir sonraki halim olsa
sana teşekkür ederdim
sonuçta 360 dereceyi hesaplayıp
bir donerciden bahsedildiğini anlamadığım bir çocukluk geçirdim
ölüm gerçekten sözün bittiği yerse
bence benim yaşamım bir çok siktir çekti ölüme
hayatımı çocukluğumla aldatsam bile

Doğukan Vural

Tayyare

Asım Tağ

İnsan bir hayvan. Hayvanlarda ahlak yok. Hayvanlar oraya kadar gelmiş. İnsan daha ileri mi gitmiş geri mi bilmem ama bir yarım yamalaklık var. Bilinç, akıl, mantık, vicdan gibi hisler türetmiş. Daha komplike şeyler. Mesela hiçbir hayvan bir diğer hayvanı yaşam biçiminden, beslenme şeklinden dolayı yargılar mı, yargılamaz değil mi? Ama biz birbirimizi yargılarız. Kendi ahlakımız (mantıkla bulduklarımız ya da hazır aldıklarımız) en doğrusudur. Zira en doğrusu olduğunu düşünmüyorsam zaten bu Ahlak olmazdı. Ahlak böyle bir şey: "Herkes benim gibi olsa nasıl olur, ne olur?" düşüncesinden doğar. A priori bir düşünce bu. İnsan farkında olarak bu soruyu sormaz ama bunu uygular, ahlak dediği böyle bir şeydir, "kendi öyledir" ve diğerlerinden de "öyle olunmasını" talep eder.

İşte diğer hayvanlarda bunu göremiyoruz, çünkü böyle bir bilinç seviyesine erişememişler. Üstelik biz bu hayalin iyi mi kötü mü olduğu sorusunu bile sorabiliyoruz kendimize. Kendi kendimizi sorgulayabiliyoruz. Bir rolümüz var mı ve neden böyleyiz diye? Aslında büyük bir ölçekte doğadaki tek insan gibiyiz ve kendinize bir ayna (dost) arıyoruz, bu yüzden Tanrı hikâyelerinde Tanrı insanı kendi suretinden yaratır. İnsanlık olarak bir yoldaş arıyoruz, yoksa yaratmaya uğraşıyoruz. Yapay oluyor elbette hepsi maalesef. Ya da şöyle bir durum var: Gerçeklik dediğimizin yarısı yapaylık. Gerçek=Görünen ve Hissedilen+Yapaylık (Zihnen yaratılan, a priori (önsel) olarak kabul görülen (yani analitik düşünme pratiğinden geçmemiş) şeyler ve kabul-ler) işte muhtemelen böyle bir şey. Böyle algılıyoruz dünyayı. Bu yapaylığa katılamamak kötü. Zira çoğu şey saçma ve manasız gelir katılamayana.

/seyyah

Sylvan Clownson

Zirveyi gördüm.
Bunu anladım.
En yüksekte ben
en küçük noktaydım.

O kısacık an
gözlerimin önüne serildi zaman.
Eskitti ve çürüttü.
ufaladı
nice kuşatmalara direnmiş sur duvarlarını.
Tozlardı ihtişamdan geriye kalan
ve tozlar, sefaletin üzerini kaplayan
hayattayken farklı sanıldı ama
artık aynı değersiz zerreydi
soytarıyla kral.

An bitti, kırıldı düş.
ve en ilkele varana dek
durmayacak bu düşüş.
elmastan kömüre,
insandan virüse
inatçı ihtiyarlığa doğru hoyrat çocukluktan
yuvarlanacağım
gülerek kahkahalarla zavallı çaresizliğimize.

Zirveyi gördüm,
onu anladım.
Tanrı'nın hayalinde ben
küçücük bir evren kadardım.

/23143

Kafa ya da Sadık Bir Keş

Çağlar Kuzucu

Mahallede ona Kafa derlerdi. Küçük ve cılız vücudunun üstünde kocaman, yarısı kel bir kafa; musalla taşı gibi dümdüz devcene bir alın. Kaş niyetine duran iki seyrek kıl kümesinin altında iki küçük göz, kaç kez kırıldığı meçhul bir burun, kalemle çizilmiş kulaklar ve dişsiz bir ağız. Bu kafa aynı zamanda kaldırırma çarpsa taşı kıracak kadar kalın da bir kafaydı.

Kafa henüz ergenken arkadaşlarıyla beraber köyünün yakınlarındaki bir baraja gitmişler, Gebere Barajı'na. Dört beş ergen erkek, suyun içinde güreşirlerken bir tanesinin ayağı balçığa saplanmış. Hep birlikte çocuğu kurtarmaya çalışmışlar ancak bir grup yeni ergen insanın gücü su ve çamurla savaşmaya yetmemiş. Vücutları yoruldukça kendi canlarının derdiyle paniklemeye başlamışlar ve arkadaşlarını bırakıp karaya doğru yüzerek oradan kaçıp gitmişler. Bıraktıkları çocuk, köyün imamının oğluymuş. Akşam olup da oğlu eve gelmeyince imam polise ulaşmış. Birkaç saat içinde imamın oğlunun arkadaşlarıyla Gebere'ye gittiği bilgisini alıp Kafa ve arkadaşlarını aramaya koyulmuşlar. Çocukların hiç birisi o gece köye dönememiş. Ertesi gün polis, çocukları şehir terminalinde yataarken yakalamış ve bir gün süren sorgudan sonra Kafa ve arkadaşlarından aldıkları bilgiler doğrultusunda barajda arama çalışmalarına başlanmış. Arayışla geçen ikinci günün akşamında ekipler imamın oğlunun cesedini çıkartmayı başarmışlar. Çıkarılan bu dört günlük cesedi polislerden birisi Kafa ve arkadaşlarına zorla izletmiş. O günlerden sonra içine kapanık, yalnız başına gezen bir tipe dönüşmüş Kafa. Okulu bırakıp şehre çalışmaya gitmiş. İlk başta hayvan pazarında soğuk su satmış, sokaklarda yatmış. Pazarda bir hayvancıyla tanışmış. Hayvancı da onu cigarayla tanıştırmış. Git gel, hayvancının yanında çalışmaya başlamış. Tam şehir olmasa da şehre yakın, köyden hallice bir yerleşimdeki küçük bir müstemilatta yaşamaya ve köyden alışık olduğu hayvancılık işlerini şehirde yapmaya başlamış. Akşama kadar kapak alıp bokun içinde yuvarlanıyormuş. Başlarda senede bir defa da olsa ailesini görmek için üç dört günlüğüne köye gidip gelirmiş. Yıllar geçtikçe ziyaretleri azalmaya başlamış. Çok geçmeden annesi ölmüş, babası başka bir kadınla evlenmiş ve Kafa, köyle olan

bağlantısını iyice koparmış. Yaşı ilerledikçe bulandığı boktan tiksine başlayarak yeni arayışların peşine düşmüş. Cigarayı bırakmış, dümeni bırakamamış. Harman günlerinin birinde hayvancıyı soyup şehirden ayrılmak üzere bir plan yapmış. Harman, dikkatsiz ve sinirli birinin başaramayacağı kadar özen isteyen bu işi yaparken beraber çalıştığı birisine yakalanmış. Panikle adamı bıçaklayıp ardına bakmadan kaçıp gitmiş oradan.

Sonra yolu bu şehre düşmüş. Bu sefer cebinde biraz parası ve yeni bir meziyeti varmış: Hırsızlık. Bu büyük şehirde cebindeki parası yine şehrin içindeki bir başka köyde yaşamaya itmiş onu ve bu mahalleye taşınmış. Harmanken verdiği kararları beğenmemiş ve torbacısını bulmuş, o çevreden kendisini mahalleye tanıtmış. Zaten yolunda olan mahalleli de onu kısa bir süre içinde benimseyip arasına almış. Çok geçmeden bir gün mahallede dinlediği “haplanarak bir gecede beş ev soyan birisi”nin hikâyesinin ardından şekerle tanışmış ve çalışsın çalışmasın her gece en az üç şeker atmaya başlamış. Yıllar geçse de geçmeyen tutukluğu şekerle birlikte yok olup gidiyormuş. Çalışmadığı gecelerde tüm şehri, kimseye zarar vermeden dolaşırmış. Biz de bu gecelerden birinde tanıştık işte. Haplıyken çenesi hiç mi durmaz bir insanın arkadaş, anlattıkça anlatırdı (Ve bence bu gecelerde aslında antrenman yapardı).

Benim bildiğim kadarıyla bir yancısı ya da yaveri yoktu. Pek kafa bir adam değildi Kafa. Kafasının içinde ne döndüğünü çoğu zaman kimse anlamazdı. Sabahlara kadar yandığı için akşama kadar dışarda pek görünmezdi. Yanmadan uyanık kaldığı süreleri de caminin önündeki kaldırımda sağı solu izleyerek geçirir, pek konuşmazdı. Bazı günler, tamamen keyfine torba tutar, sigara satardı. İçeri girmeden evvel ara sıra beraber çalıştığı bir adam vardı (Adı İsmail ya da Süleyman olmalı, Süleyman olsun), onun tezgâhına yardım ederdi. Süleyman’ı da geçen sene derenin başında kalbinden bıçaklayıp suya attılar. Cesedini üç gün sonra komşu bir şehirde buldular. Kafa o sırada içerdeydi (Çocukluğunu düşününce, iyi ki de içerdeymiş. Süleyman’ın o sudan çıkmış; şişmiş, büzüş büzüş ve mosmor tenini görse üç gram beynini de kaybedermiş adam).

Kafa her hafta bir yerleri soyardı ama kendi mahallesinde asla çalışmazdı. Çaldıklarını civarda ustalıkla okutur, haftalığını çıkartırdı. Kısa boyu sağ olsun, işini hızlı görürdü lakin koca ve kalın kafası arada

ona sorunlar çıkartırdı. Bir gece tek başına müzeye girip bakır çalmaya çalışırken kafası korkuluklara sıkışmış ve sabaha kadar öyle beklemek zorunda kalmıştı. Gün ağarırken gezen ekipler onu bu halde yakalayıncaya üç sene hapis yattı. Üç sene boyunca daha az çalmış, daha az haplanmış. Haricinde ona göre “ha içerisi ha dışarı”ymış.

Dışarı çıktıktan sonra da pek farklı bir hayat seçmedi. Otuz yaşından sonra ıslah olamayanlardanmış. Değişiklik olarak yanına bir demir keskisi almayı, daha sık ve küçük hırsızlıklar yapmayı seçti.

Zaman ilerledikçe ayıkken neredeyse hiç konuşmamaya başladı. Yanmaya başladığı ilk dakikalarda da kendince bellediği birkaç slogandan ötesi ağzından çıkmazdı. İş günleri kahvenin önüne gelip “Kafamın geçtiği yerden her yerim geçer ağa, geçmediği yerde de aha bu var artık.” diyerek bize keskisini gösterir işe çıkışının haberini verirdi. Böyle de yürekli bir hırsızdı yani! Dedim ya, her gece en az üç şeker atardı. Koca kafasının yanması için üç şekerden aşağısı kurtarmazmış. İşe çıktığı gecelerde beşe kadar yolu varmış. Tüm gece yana yana çalardı.

Kırk dört yaşına kadar yaşadı Kafa ve kırk dört yaşına kadar da kafa yaşadı. Hapisten çıktığı günden beri bir gecesi bile harman geçmedi. Şekerden başka bir şey tüketmedi. Sadık bir keş, başarılı bir hırsızdı. Yalnız yaşadı ve köyüne, babasının cenazesine gittiği sırada bindiği otobüste, yanındaki on dört kişiyle birlikte Gebere’ye dönen yolun uçurumuna yuvarlanarak öldü. Cesedine ulaşmaları dört gün sürdü.

-son-

Kış Hayvanı

Jan Ender CAN

bir liliüm aldım
eve getirince öldü
güzel olan her şeyin öldüğü
o çirkin ölümle öldü

bir dağın
bir trene çarpmayı istediği kadar
çok istedim
seni tekrar öpmeyi

adın aklıma geldi
eve getirmedi
dağda bıraktım

Betybetl

istihbarat

Kerim ATAY

aşırı ortacı bir fraksiyon geçti
vukuatlı belgelerimin içinden
bağlamından kopmuş bir bağlaç gibi
lityum oksit ve azıcık ötenazi

jübile getirecek sakatlık sahiden de
hayatının rövanşını planlarken nükseder
ve öznesinden sıyrılır adını taşıyan kaide
Ürk! Öğüt! Alış! Güvenme!

Filika

Feyza Menteş

Sadece göz gezdirerek ve dudak okuyarak katlanmayacağım, başkalarını kendi doğrularına ikna ederek hayatta kalanların dünyasına. Ve biliyorum, hiç işe yaramayacak yaşadığım sürede edindiğim hayat tecrübeleri.

Çünkü, yeterince finansal gördüğüm manzaralar, yeterince belirli ve kaideli.

Aklımda yalnızca rastlantıdan ibaret, alaya aldığım travmalar ve de eğlenceli. Burada her şey ve herkes rastlantısal ve bir o kadar ciddi. Kararlarıyla rastlantıya iman edebilme potansiyeline sahip insanlar ve dünya adındaki kubbe de işim ne?

Zaten bu yüzden geberip gidiyorum yuvarlanarak tek başıma, dönerken tavaf etmiyorum. Yeterince memnunum halimden. Yani, dönmekten ama dönüşmeden sonunda tertemiz ölmekten. Giderayak bir diğerini yanıma almadan. Kum saatinin bir türlü akmadığı bu yerküreye atılan yeni bir tohum kadar, zerre ve beyaz kalarak gitmek.

Yeterli istişareler, sesini kesmeyecek biraz gürültülü yaşadığım hayatın sirenlerini. Hep şikâyet gelecek kapıma, duymayacağım, memur gelecek geri gidecek, postacı bile unutacak adresimi. Hiçbir zaman sonuçlanmamış bir dava gibi oturacağım odamda, oturup film izleyeceğim. Belki günün birinde sigardan sararmış evin perdelerine daha fazla asılmamak için

balkona çıkarsam eğer, ancak o zaman infaza gideceğim. Du-
dağımda son bir sigarayla. Düşürdüğüm son külle.

Yani hiç kimse değil, diyorum. Sadece ben sıkabilirim kendi to-
puğuma ve ben öç alabilirim kendimden. İşe yararsa iskeletimi
de ele verebilirim ama sadece doğa ve bilim adına.

Sürekli düşüşler ve sürekli yara bantlarıyla, zaman, öyle hızlı
geçip iyileştirmeyecek sürekli darbelerle yitirilen esrarlı ve bü-
yüleyici duyguları.

Ama yıllar nasıl geçecek, karşıma oturan kendimle bunu bilmi-
yorum. Tek bildiğim, göğsümden damlayan kanda dolacak za-
man ve benim lehime işlemeyecek.

Bu, kimsenin kimseye bakmadan cinayet işlediği karanlık mey-
danlarda, tek amaç, karşıya varma isteği ve geçmek mi gerçek-
ten? Kimsenin kimseye karşıya geçmek için eşlik etmediği be-
lirsiz meydanlardan daha kaç leş çıkacak?

Daha ne kadar patlayacağım volkanik bir kütle gibi ansızın, bil-
miyorum. Daha kaç kere konuşacağım, üst katlara ve karşı kal-
dırımlara ait olmadığımı, yer çekiminin birleştirdiği parçayı
oluşturan bir başka parça olmayı daha ne kadar sürdüreceğim,
bunu da. Ama biliyorum, yaşımda geldi yirmi üçe. Artık ya rahat
durmanın ya da geberip giderken dünyanın kabuğuna bir delik
açan deli olmaya devam etmenin vakti.

solgun düşlerin arsız adımı

Berat Yılmaz

yeterince seninle aldatılmış bir yalnızlık
renklerin belirsiz olduğu gece için önemsiz
yağmura düş karıştı akacaktır elbet
yüklü bir perhizden kesilmiş ceset

duvarları diktiğim esaret
kıvrımlı gözlerinden ayrışırken
idrak, bir mesele haline geldi
bunca zamanı nereye sakladı
omzunda yükünü çektiğim soluk

camlara buğu değdi kanıma aşk işleyince
kurulan bir düş değildi bu
olsa olsa bilinmez bir işkence
bilseydim yaşamayı gibi gözlerimle
yine sever miydim seni

azı dişlerim kansız dökülürken
hazırlıksızdı bedenim körpece ölmeklere
söylenene göre, düş sokağı karışık
aloboralar, fırtına, ve kül

avanakça yaşamak avanta ister
yaşamak bihaber yaşamak ister
gözlerin doğuyor kül mevsimlerine
cehenneme kadar yolum varken
uğradım cennetine

gözler ölümü sözcelerle tazeler
kafamın içinde dönüp kovalayan
kalabalık
titriyorsa ellerim yittiğimdendir
kendimi yitirdiğimden

oysa mevsimlerin bütün sonucu
aramak arayarak kaybolmayı
incitmeden bas tahtalar aralıktır
onüç milyon bozuk para
kanla rastlanan

üşümek soğuktan dondu
tazecik, hemde tazecik ruhu alargada
bir şeyler fısıldıyor durmadan
hem de fısıltısını bağılıyor utanmadan

ben kötü, kötünün savaşında kötü
yani fanusunda bir ölü

iple bur şeyler denedim
bayraklar mesela kızıl ya da yıldızlı
üstünde hiç arapça olmayanları
bir şeyler denedim iple kalınca
boğazımdan bir şeyler, ağzımdan mesela
kanla, acıtarak, bir şeyler..

yıldızlar denedim ama olmadı hiç
yıldızlar gitmemi istemedi ama
kalmamı ortalıkta bağırmadılar
yeterdi biraz beklemek
ama ellerim yittiğimdendir, titrer

mor bir icek, tutku gibi
ya da bařka řeyler, dűřűnmek gibi
kendimi arřivlemedik dűn bırakmadan
unutuyorum,
mavi bir kalemle űstűmű ortuyorum

olur ya, yani elbet olur
gerçekle gűndűz arasındaki farkı bilmelisiniz
bendeniz, kayıktım sahi denizden evvel
deniz değilim hala bendeniz

sevgilim, haberin var mı seni űpűyorum
seni bu kűl dudaklarımla
yaprakları űlűyorum ve geceleri
bir bařka űlűyorum
her sabaha kadar, sabaha űlűyorum
sevgilim, haberin var mı
seni űlűyorum

32. diş, 32.gün !

Deniz D. Sonat

I

II

kafamın içinden birilerini rahat bırakmalıyım
bana “son” diyorsunuz, bu son
şehrin b(ç)ağdaş kurduğı yerde
dilenci bebelerinin uykusuna saygım sonsuz
büyüyünce tepside nükleer savaş satacak
baştan aşağı yalın çocuklar

III

yavrum geçelim buraları
tövbeliyim ben iç geçirmeye
yirmiüç yıllık yüzsüzlüğüme el atalım
yüzüme dokunulduğunda öpülen avuç içlerinde
tanrının bile ölüme yatkın olduğu haziran
hafızamda hep bir anı
tamir edilecekse su tesisatı
ilk vana kapatılır
kapattım tanrım gözlerimi!

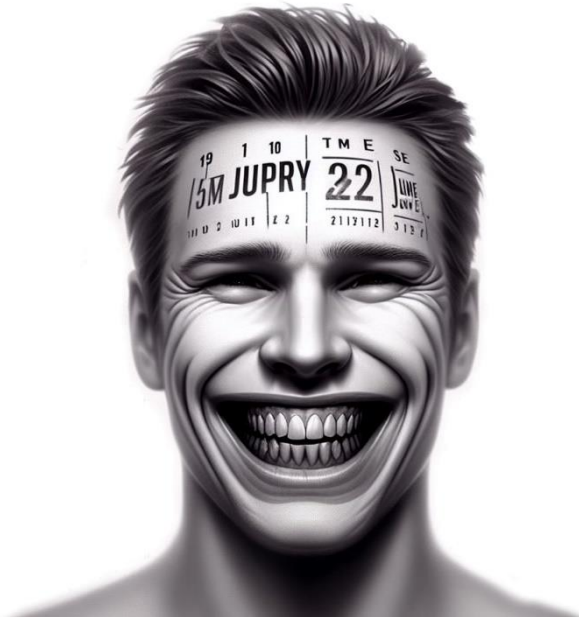
IV

ayakkabılar yarama tuz basıyor artık
bazen yaşamaya hevesim olmuyor
dışarı çıkarken yine giyiyorum
ne halleri varsa görsünler denmiyor
yine yer kayıyor
hızlı bir ivme yapıyor ısıtılmış kaydırak
gizlemeye çalışıyorum bacağımdan
ince ten çorabımın kaçmışlığını
ayağım çıkmış, baba gel giydir!
lafını esirgeme benden
parmak sallamak için bile
önce parmak kaldırmak gerekiyor
farkında mısın ?

V

yaz aylarında doğan herkese “yaz bebesi” dendi
ve tabi bana da
sezonluk işçisiyim haziranın!

06.06.2023

MAXİMUS

YOKUN BOZKURT

KACAĞTADIR YIKANAMADIM,
NE YAĞMUR YAĞIYO NE Bİ AFİK
HÖRTÜM VAR ETRAFTA. YAZIK
GÜNAH, HERKESİ ALDILAR BÖRİNAĞA
Bİ BİZ KALDIK.

HEM AYRICA...

AYH! NAPIYOSUNUZ BURDA
BE / DEFOLUN BURDAN PİS SEY-
LER / AAA BU NE YA / BELEDİYE YE
ŞİKAYET EDİCEM ARTIK TOPAŞINLAR
SUNLARI /

KORKMA CANIM BEN KÖVDÜM HEPSİNİ.
Bİ DAHA ONI ARIYIPİS KOKUSUNU MARUZ KALMI-
CAKSIN... DURU-
LAYALMIYİCE...

Aramızda Küçük Bir Sır

Kaan Sinan

Ey, kendi kendini sakat doğuran ve ele avuca gelmez gençliğim, gözlerindeki kan ile caddeden aşağı süzülürken dizlerin arkadan biri tek-meliyormuşçasına yaylanıyor mu hâlâ, ey kendine faydasız ve kendini beğenmiş piç kurusu...

Gün ve gece karıştığında ve bulantı mevsimleri boyunca ağlıyor musun hâlâ, ve hâlâ yazıyor musun âşık olduğun kadını bir doza değiştirdiğini, keşlerin safir gözlerinde parlıyorken bir filozof gibi özlüyor musun *Takasçıyı*, ve umduğunu verdi mi yaşam sana, hâlâ on yedi yaşında olduğunu söyleyebilir misin?

Ruhun karanlığa boyun eğmeden önce aylak aylak gezdiğini hatırlıyorum şimdi, dudaklarında izmaritine kadar yanmış ve çoktan sönmüş bir sigarayla dikilip “kadınlar ibne sever, ibneler de öyle... ne olmuş?” dediğini hatırlıyorum, gözlerindeki ışığı ve yüce yazarlık tutkularını da elbette... çağın en iyi edebiyatçısı olmak, he? Ne şakaydı ama!

Ey, kafası bozuk olan, tüm yaşamın titizlik ile hazırlanmış aşamalı bir intihar planı, kederi ve acıyı kucaklayan, öfkesiyle meşhur ve öfkesiyle korkunç, kapanan her mezara bir parçasını bırakan gizlice, ve şahit olacaklarından ürküp çekip gitmeyi seven...

Pencerenden uzatınca başını, rüzgarın sürüklediği o ekşi yaz kokusunu alıyor musun hala, çocukları duyuyor musun, ağaç yapraklarının hışırtısını... duyuyor musun... yakında... seni almaya geleceğim...

Ve tekrar hiçbir yere giden yolda olacağız, birlikte, ve birlikte bir doz daha belki, neden bu kadar karanlık diye ağlayacağız, sevdiğimiz şarkıları söyleyeceğiz, artık sevmediğimiz insanları özleyeceğiz ve artık görmediğimiz diyarları düşleyeceğiz... tüm geçmiş zamanlar aramızda küçük bir sır...

sana dair değilim

Eray Erkin

*seni karanlığa hapsetmek zorunda değilim
seni varlığın ötesinde kalmış çarpık nefesinde düzgünce solumak
ya da ücra yanını aynı aranjmanda neticelendirmek
incitmemek ve falso vermek dışında hiçbir güce itimat etmeden
tepenin zirvesinde fevkalade saçlarının estirdiği
gulf akıntısında bahşettiğin saçlarının inziva kalan solunu
yani altmışlardaki darbeden de o münakaşalı solunu
un ufak etmek zorunda da değilim*

*oportünist değilim
kavvali bakışlarının sisli gökyüzüne tamah ettiği ince soluk günde
üçgen köşelerine parmak uçlarımı vuracak kadar kübik olmak
monet'nin izlenimci olamayacağı kadar hızlı ve faş
satır içinde hezeyan besleyen kalemi şeman için tutmak zorunda de-
ęilim*

*sana göz kulak olmak
duruşunla dört buçuğa altı santime sığmayan
ve bir evreni kaplayacak güçte olmanı görmek zorunda da değilim*

*güçlüce kaybolmak
ve beni görmediğin bir ücrada yürümek zorundayım*

↓   Asansör
Elevator

10

DİKKAT
Bu asansörün kullanımı için aşağıdaki kurallara dikkat ediniz.
1. Asansörü kullanmadan önce kapıların tamamen açıldığını kontrol ediniz.
2. Asansörün içine girmeden önce kapıların tamamen açıldığını kontrol ediniz.
3. Asansörün içine girdikten sonra kapıların tamamen kapandığını kontrol ediniz.
4. Asansörün içine girdikten sonra kapıların tamamen kapandığını kontrol ediniz.
5. Asansörün içine girdikten sonra kapıların tamamen kapandığını kontrol ediniz.
6. Asansörün içine girdikten sonra kapıların tamamen kapandığını kontrol ediniz.
7. Asansörün içine girdikten sonra kapıların tamamen kapandığını kontrol ediniz.
8. Asansörün içine girdikten sonra kapıların tamamen kapandığını kontrol ediniz.
9. Asansörün içine girdikten sonra kapıların tamamen kapandığını kontrol ediniz.
10. Asansörün içine girdikten sonra kapıların tamamen kapandığını kontrol ediniz.

Zeynep Sayın

OUT GÜNCESE RÜYA TARİFİ

Beytullah Kılıç

Bu tarif, sırlılık bir kışa hazırlananlar için tarihsel süreçte Dionysos'a yatıya kalan biri tarafından hediye edilmiş olup mutlak ormanda bir dal olmak isteyenlere rehber olsun diye buraya bırakılmıştır. Araya serpiştirilen bin beş yüz yaşında bir öykü ise iki ucu uçurum dünyamızda bir denge arayanlar için alegoridir.

Üzümün tarihinden çocukluğu geçenler biraz daha şanslıdır edebiyata diye düşünürüm hep. Geleneklerimizin ve kültürümüzün birer birer ipe çekildiği bu çağda, şarabın ve pekmezin geleneksel yöntemlerle yapıldığı döneme tanıklık eden son nesil olduğum için şanslı olduğumu düşünüyorum. Dionysos'un hüküm sürdüğü topraklarda büyüme de cabası...

Üzüm bağlarının susuz yetiştirildiği bir coğrafyada doğup büyüdüm. Gece ayazları zayıflayınca çubukları kesilip, kesilen gözlerden baharı ağlayan üzüm bağları dedemle aramda bir köprüdür sanki. Kuşlar tüketmesin diye çalışmayan -çoğu arabesk- müzik kasetlerinin içi sökülüp bağdan bağa çekilirdi. Giyilmeyen -eskimiş- giysilerden yapılmış, olmazsa olmaz bir korkuluk da eşlik ederdi bu bantlardan çıkan sese. Sonra alıştır kuşlar bu sese ve bu yabancıya. Elime bir boş yağ tenekesi verir dedem, sabah akşam çalar dururum davul gibi üzüm bağının içinde. Bedavadan üzüm ve üzümler arasına serpiştirilmiş elma, armut karşılığında.

Eşitlik Bakanlığından görevliler gelip iki ay sonraya hazır olmamız istendiğinde daha hiçbir şeyi Nazlı'ya anlatmamıştık. İşte, 40 yaş gelip çatmıştı ikimiz için de. Karım Mine de buna pek hazır değildi sanırım. Bundan 30 yıl öncesine kadar bu eşler arası cinsiyet değiştirme ameliyatı 35 yaşında yapılıyordu. Fakat çağın getirdiği yeniliklerle ortalama insan ömrü 100 yıla yaklaştığı için Bakanlığın aldığı kararla 40 yaş olarak değiştirilmişti. Babam ve annem bu ameliyatı olduğunda ise sanırım ben 7 yaşındaydım. Tabi bu durum bir ameliyatla tatlıya bağlanmıyor. Eşler yeni yüzlerine ve yeni vücutlarına alışana kadar rehabilitasyon merkezlerinde çocuklarıyla birlikte bir yıl misafir ediliyor. Dünya üzerinde yaklaşık 100 yıldır devam eden bu uygulama ile

doğuştan getirildiğine inanılan cinsiyet rollerinin eşler arası eşitsizliğe neden olduğu Dünya Adalet Komisyonunca raporlaştırılmış. Bu rapor doğrultusunda da zorunlu olarak hayatın diğer yarısında cinsiyet değişikliğine gidilmesi Dünya Eşitlik Bakanlığınca kararlaştırılmış. Tarih kitaplarından okuduğumuz o yasal sürecin o kadar da sakın geçtiği söylenemez. Karar alındığında çok büyük kitlesel eylemler yaşanmış. Resmi verilere göre bu gösterilerde yüz binlerce insan ölmüş. Uzun savaşlar sonucu kurulan Dünya Devleti parçalanmanın eşiğine gelmiş. Ama yapay zekâ robotlarınca tespit edilen tüm muhalif sesler bir bir susturulmuş. -Son yazdığım cümle resmî bir veri değildir.- Bir de bu yasanın defalarca referandumu yapılmış. Halkı bezdirene kadar... Üstünde sözde değişiklikler yapılarak öyle ya da böyle kabul ettirilmiş. Eşler arası cinsiyet değiştirme yasasının uygulandığı ilk yıllarda inanılmaz bir intihar oranı görülmüş. Bunun üzerine “Yeni Kimlik Rehabilitasyon Merkezleri” hizmete girmiş. Bu merkezlere cinsiyet değiştiren eşlerin yanında çocuklar da alınarak geleceğe dönük yeniliklere daha çocukluktan uyum sağlama konusunda büyük bir başarı elde edilmiş. Böylece dünün çocukları yarının yetişkinleri olduğunda yeni kimliklerine daha rahat uyum sağlayabilmişler. Burada sadece çocuklara cinsel kimlikler üstüne eğitimler verilmemiş. Dünya Devleti, mevcut koşullarda devamlılığını sağlamak ve sorunları en aza indirmek için çocukları istediği kalıba sokmayı bu merkezde başarmış. İlk zamanlar tamamen insan eliyle yapılan bu eğitimler, yapay zekâ robotlarının yaygınlaşmasıyla yapay zekâ öğretmen robotlarınca sürdürülmeye başlanmış. Böylece eğitsel anlamda bireysel yaklaşımlardan kaynaklanan farklar da en aza indirilmiş. Her çocuğu birebir aynı kalıba sokmayı başarmışlar.

Aklımda kalmış kimi bilgiler üzüme dair: “Üzümler tozup koruk olurken sürülmez arası, tanelerini döker.” “24 Temmuzda alaca düşer tanelere olgunlaşmaya başlar” “Alaca düşerken de arası sürülmez bağların, üzüme zararı olur.” (Üzüm hakkında bu kadar bilgim yeterli mi beni bir kış sarhoş tutmak için? -şimdi-)

Eylülden bir gün seçilir en huzurlusundan. Tütün hasadının ardına kalır hep şarap ve pekmez. Bağ evinden(Biz “düz damı” deriz sizi bilmem.) göçü sarmadan öncedir şarap ve pekmez. Yeri değişir kimi şarap ve pekmezin ama değişmez bendeki yeri. Bakın zor tutuyorum kendimi şiir yazmamak için. (Kulakları çınlasın Dionysos’un.)

Şu ağaç dallarından örülen selelere ne dersiniz? Bizde keleter derler; ne taşınmaz ki bunlarla... Tütün fidanını taşırlardı tütün dikilecek tarlaya. Sonra büyürdü tütün. Tarladan iğneye dizilmiş tütün yaprakları getirilirdi düz damındaki tütün seralarına. Tarlaya boş gitmezdi bu keleter, bir baba çocuğunu omuzlardı tarlaya doğru, çocuğun kucağında bir radyo (Eskiden “Seç Kula Fm” çekerdi frekansını hatırlamam. Şimdilerde “Eşme Kent Radyo”yu dinliyor toprağım frekans 91.4. “Bu nasıl Denizli? Bir Manisa radyosunu çekiyor, bir Uşak radyosunu...” diyeceksiniz ama dağlar ardında Denizli...) Kovalara kesilen üzümler büyük selelerde toplanır, kimi zaman da tahta kasalara toplanır. Aman dikkat, tahta kasalara toplarken duvarına gazeteler konur. Üzümün taneleri dağılmasın ve kasalar yan yana konulduğunda tah-talar arasından sarkıp ezilmesin diye taneler. Ben kasalara kâğıt döşerdim hep. İşim buydu. Kovaları boşaltmaya çalışırdım keleterlere ve kasalara. Çocuk akli işte iş zor gelince saklanırdım en yaşlı üzüm bağı-nın altında iş bitene kadar. Çok severdim üzüm yemeye gelen kızıl arı-lar ile oynamayı. (Bizim köyde limon sarısı yaban arılarına “kızıl arı” denir, sizin köyde ne deniyor bilmiyorum, bir köyü olanlar kadar şanslı mısınız onu hiç bilmiyorum. Ek bilgi: Bizim bu keleterlerin asıl adı “kö-fün”dür)

Dediğim gibi ameliyat için kolay kısmı. Fakat ameliyat sonrası yeni vücuda alışamama veya aşırı hormonal dengesizlikler nedeniyle intihar edenlerin oranı tüm Dünya’da geçen yıl %22,7 civarındaydı. Tabi eşlerden biri intihar ederse diğeri de yasalar gereği uyutulmak zorundaydı. Aslında bu durum yıllardır Yaşam Devamlılık Bakanlığının da işine geliyor. Dünya nüfusunun kontrol altına alınmasında bu du-rumu bir yöntem olarak kullanıyorlar. Öte yandan kişi başı gıda orta-laması da bu ölümlerle oldukça yüksek seviyelere ulaştığı için kısa va-delî gıda ve su krizinin önü alınmış oluyor.

Toplanan üzüm traktör römorkuna yüklenir. Yola çıkılır “şara-pan yeri”ne doğru. Nedir bu şarapan yeri? Ben aktif olarak çalışan tek bir şarapan yeri gördüm. Bu mekân, köydeki değirmen gibi bir işleve sahip. Üzümünü toplayan insanlar buraya gelip üzümünün pekmeze dönüşme serüvenini kolaylaştıran imkânlardan faydalanır. Burada üzümün suyunu daha kolay sıkma için el emeği ile oyulmuş taştan tekneler mevcuttur. Ayrıca pekmez kazanlarını kaynatırken ısı kaybını en aza indirmek için oluşturulmuş ocaklar mevcuttur.

Tarladan toplanan ürün şarapan yerine gelir. Genellikle öğleye kadar toplanır üzüm, öğleden sonra ise şarapan yerinde olmak gerekir. Artık önümüzdeki bir gece ve bir gün boyunca üzümün macerası şarapan yerinden devam edecektir. Tarladan gelen üzüm tekneye suyu sıkılmak üzere doldurulur. Sadece üzümün ve domatesin suyunu sıkmak için kullanılan bir naylon çizme ile üzümün suyu güzelce sıkılır. El emeği taş oluktan kazanlara dolar sıra (üzüm suyu). Ben elime bir su bardağı alıp midem kötü olana kadar sıra içerim. Boğazımı yakar gider kıraç toprakların üzüm suyu... -Sulama yapılan meyve daha yavandır.-

Bizim için işin en zor kısmı bu durumu kızımız Nazlı'ya anlatmak olacak sanırım. Algılarının ötesinde bir durumla karşılaşmak onu nasıl etkileyecek bilemiyorum. Aslında ilk çocukluğundan beri onu belli bir cinsiyet kimliğinden uzak tutmaya çalıştık. Evde hiçbir işi diğerrimizin üzerine sürekli olarak yıkmadık. Fakat eğitim odasındaki çevrimiçi derslerinde bu durumu ters yüz eden metin ve videolarla çok sık karşılaşması onun da kafasını bir miktar karıştırıyor. Gelenekten kopamamış edebiyat, işi içinden çıkılmaz bir noktaya sürüklüyor. Bugün akşam Mine'yle konuşup kızımız Nazlı'ya bizi nelerin beklediğini anlatmamız gerektiğini söyleyeceğim. Bunu artık yapmamız gerektiğinin onun da farkında olduğunu biliyorum. Mine de benim gibi uygun zamanı bekliyor.

Suyu sıkılan üzüm büyük kazanlara-tavalara doldurulur. Pırıl pırıl kalaylanmıştı bu kazanlar. Her yıl bakımı yapılır. Hazır olun. Pekmez ile ilgili çok şaşıracacağınız bir bilgi geliyor. Şıranın içine pişirmeden bir gece önce toprak katılır. Eğer toprak katılmazsa pekmez ekşi olur. Toprak ekşisini alır şıranın. -Bu, insanın öfkesini alması gibidir toprağın, her şeyin çaresidir toprak. Temizler her şeyi.- Öyle gelişigüzel her toprak katılmaz şiiire; af edersiniz pekmeze. Beyaz kireçli bir toprak kazılır bazı yerlerden. Bu toprak da her yerde olmaz. Genellikle hafif killi arazilerin bir-iki metre derininde olur.

Mine, eve benden önce dönmüş. Onu pencerenin kenarında düşünceli bir şekilde otururken buldum. Ameliyat öncesi hazırlık aşamasında kullanmak zorunda olduğumuz hormonal ilaçlar da onu oldukça olumsuz etkiledi. Bizi bekleyen şeyin tedirginliği ikimizi de geceleri kâbuslara sürüklüyor. Her şeye bu kadar hazırlıklı bir aile olmamıza rağmen biz bu kadar etkileniyorsak bu Dünya Devleti'nin ücra

köşelerinde yaşayan çiftçiler, çobanlar, madenciler, orman işçileri bu psikolojiyi nasıl kaldırabiliyor acaba?

Bu önemli gün yaklaştıkça birbirimize daha az dokunmaya başladık. Giriştiğimiz sevimliler yarım kalmaya başladı. Giderek üstümüze çöken tedirginlik hayatımızı gece gündüz alt üst etmeye başlamıştı bile.

Mine'ye selam verdikten sonra yaklaşip boynundan soğukça- içimden gelmiyor- öptüm. Hafif bir tebessümle karşısındaki berjere de ben oturdum ve ikimiz de konuşmadan dışarıyı izleme başladık. Meteoroloji Kontrol Bakanlığı'nın bu yıl soğğun dozunu biraz kaçırdığını söyledim gülererek. Bu havayı dağıtmak istiyordum. Hafifçe mırıldanıp gevrek bir tebessümle geçitirdi. "Nazlı'yla ne zaman konuşacağız?" dediğimde Mine'nin gerginliği biraz daha arttı.

"Korkunun ecele faydası yok. Bu akşam konuşalım da üstümüzden bir yük kalsın."

Nazlı'nın odasından uzaktan eğitim robotunun "İyi geceler," cümlesi duyuldu. Nazlı birkaç dakika sonra odasından çıkıp "Naber gençler?" diyerek ikimize de sarıldı. Sonra mutfaktan bir bardak su alıp karşımıza oturdu. Seninle konuşacağımız şeyler var, dediğimde gözlerini yüzüme dikti.

Akşamdan hafifçe kaynatılan şıranın içine katılan toprak sabaha kadar bekler ve kazanın dibine çöker. O gece şarapan yerinde geçer. Şıra kazanının ateşine patlıcan, soğan atılır; biberler pişer közde. Yemek yenilir. Ateşte kaynayan kara bir kabın suyundan demlenir çay- biz bu kaba da ocak bardağı deriz.- Uykulara dalar pekmezin sahipleri yaşı on yılları geçmiş meşe (biz kelte, gabagaş(ç) deriz) ağacının altında. En güzel rüyalarımı gördüm şarapan yerinde, doğrudur. Ya da belki en güzel şarapan yeridir rüyalar; tersi de mümkün.

Sabahın alacasıyla başlar gün. Odunların en kalını seçilir. Dibe çöken topraktan ayrılır şıra suyu bulandırmadan. Uzun kaynama saatleri başlar... Koyuldukça koyulur. Şıra, pekmez olmaya bir adım kala kevgire benzer ağaç saplı bir tasla savrulmaya başlar. Bu alet, bira ya da kola kutusunun ortadan kesilip çivi darbeleriyle delindikten sonra bir sopaya tutturulur. Bir taraftan kaynayıp koyulaşan pekmez bir taraftan da bu "delikli tas" ile savrulur yukardan aşağıya. Bu "delikli tas"ın bir adı yok bende. Eski toprak denilen büyüklerde vardır belki. Kaynaya kaynaya üzümün özünü bulduk: pekmez! Kazanlar üzerinden

alınır ateşin. Soğumaya bırakılır. Soğuyan pekmez şişelere, bidonlara doldurulup evin yolu tutulur. Bir de bu şarapan yerinde yoğunluk olmasın diye mekân sahibi herkese gün verir. Herkes gününde gelip işini görür. Ben bu şarapan yerlerinden aktif olarak çalışan bi tane gördüm. O da 9-10 yaşlarımdayken kapandı. Birkaç tane de kullanılmayıp tarihi karışmış olanını gördüm. Ama daha evveller neredeyse her evin yanında bir şarapan yeri varmış. Öyle diyor “eski toprak”lar.

Nazlı’ya ilk olarak dedelerinin ve anneanne-babaannesinin fotoğraflarını gösterdik. Gençliklerini, kendi doğal rollerini... Sonra 100 yıllık Dünya Devleti’nin bizi getirdiği noktayı onun anlayabileceği cümlelerle anlatmaya çalıştık. Şaşırdı, ağladı, korktu, az güldü kimi. Ardından büyüklerinin dönüm noktası sonrası fotoğraflarını paylaştık Nazlı’yla. Sadece cinsiyetlerin değil isimlerin de bu büyük ameliyat sonrası takas edildiğini anlattık. Öte yandan bir şeyi ilk defa bugün öğrendi Nazlı. Bir teyzesi vardı zamanında. Adı Nazlı’ydı. Fakat anne-babasının büyük dönüşümünü psikolojik olarak kaldıramayarak rehabilitasyon merkezinin penceresinden soğuk betona bırakmıştı geleceğini. Bu durum Nazlı’yı epey sarstı. “Yeni Kimlik Rehabilitasyon Merkezleri” ile ilgili birçok soru sordu. Çoğunu cevaplasak da bazıları cevapsız kaldı. Çünkü bazılarının cevabı henüz bizde de yoktu. Deneyimlemediğimiz bir durum için cevap vermek oldukça zor. Nazlı, kendisi için de bir tür “dönüşüm” sürecine girdiğinin farkına varmıştı. Onu düşündüren şey bizi yeni hâlimizle kabullenebilme zorluğuuydu. Bizi düşündüren şey ise kendimizden öte “Yeni Kimlik Rehabilitasyon Merkezleri”nde Nazlı’ya uygulanacak olan düşünsel dönüşüm... Dünya Devleti’nin kanlı çalkantılar üstüne kurduğu düzen tıkr tıkr işliyordu. Bu senaryoyu devreye sokarken herkesi ne de güzel ikna etmişlerdi. Cinsiyet bağlamında eşitlik çılgınlarına da bu “dönüşüm” projesini sunmuşlar ve aynı kapının ardında çocukları da bir güzel kendi fikirlerine dönüştürmüşlerdi. Çiftçileri, robotik üretim hayalleriyle uyutup üretim robotlarının parasını ödeyemeyen çiftçilerin topraklarına el koymuşlardı. Her çiftçiye kendi toprağına bekçi olma iyiliğini(!) yapmayı da ihmal etmemişlerdi. Böyle böyle düşünen, hisseden, başkaldıran insandan fabrikada arada dişlileri gıcırdayan birer makine kadar standart rollere bürünmüştük.

Sadece pekmez ile geçmiyor kış. Bir de şarap var tatlandırıran hayatları. Üzümün rengi önemli değil aslında şarap için. Sadece

rüyaların rengini değiştirir üzümün rengi. Bildiklerimi anlatıyorum şarap üstüne. Öyle meze olarak bolonez soslu makarnalar önermiyorum bu tariflere... Közde pişmiş soğan-patates mezesiyle de vatan kurtarıyor bu tarif.

Köfünlere topladığınız üzümü taneleyin. Sapı girmesin şaraba, kekre olur tadı. Tanelediğiniz üzümü fıçılara doldurun çürüyüp mayalansın, rüyasını bulsun üzüm... Fıçıda bekleyen tanelerin içine vişne kurusu katarsanız şarap rüya rengini bulur –bu bir sır değil; bizim köyde kime sorsan söyler-. Birkaç gün fıçıda bekleyip mayalanan tanelerin suyu sıkılır iyice. Doldurulur bidonlara. Bidonların ağzı kapatılmaz. Kendi kendine –durduğu yerde- kaynayıp taşmaya başlar toprağa; müdahale edilmez –bence zehrini akıtır toprağa...

Ben Mine, yani Sinan... Ölüme doğan yeni bedenimle Nazlı'yı çok özledim. İki aylık vitamin destekli yapay beslenme ile yatak hap-simi tamamladım. Yeni yüzümü ellerimle arada yokluyorum. Aynaya bakacağım an için nedense pek sabırsız değilim. Yazılmış bir senaryoyu oynuyorum. Bedenimin bunca değişimi kaldırabileceğini düşünüyorum. Üç dört gün sonra pencereden bakmama ve yemek yememe izin verecekler. Yediklerimde aynı tadı bulup bulamayacağımı bilmiyorum. Zaten öncesinde de bir “tat” var mıydı? Bundan da emin değilim. Mine, yani Sinan bizi bir tanıma oturabilecek mi? Doktorların söylediğine göre her şey yolundaymış. Nazlı da “Yeni Kimlik Rehabilitasyon Merkezi”ne çok çabuk uyum sağlamış. İlaçlarımı getiren ve günlük bakımımı yapan hemşirem öyle söylüyor.

Güzün ısıyla kaynayıp kaynayıp sakinleşir üzümün suyu. Aman ha bu suya tuz katmayın sirkeye dönüşür. Kocalarının içki içmesinden hoşlanmayan kadınların bir tuzağıdır bu, gülümsetir. Nadiren de olsa tuz katmadan da sirkeye dönüşebilir üzüm suyu. Siz neye yorarsınız bilmem. Ben bunu şansa yormaktan öteye gitmedim.

Bir de “testi şarabı” meraklıları var. Size tavsiyem suyun nemini dışına veren testiye şarap koymayın. Birkaç haftada buhar olup uçar şarabınız, üzülürsünüz. Önce suda deneyin testi. Her testi şarabı tutacak kadar cesur değildir. Eğer suyu dışarı vurmazsa şaraplıktır o testi.

Üzümün uzun tarihinden kısacık notlar size. Köysüz doğanlar varsa köy edinsin kendine. Yaşamak, öyle tek yanı keskin bıçak gibi olmuyor. Bir ayağımız her zaman toprağa değmekte...

Burada iki aylık ameliyat ve iyileşme sürecini tamamladık. Yeni yüzüm bana çok da yabancı gelmedi. Doktorların eşlerini birbirine benzetme çabaları son yıllarda gerçekten iyi sonuçlar veriyor. Bunu yakın çevremizde birkaç örnekte de iyice gördük.

“Yeni Kimlik Rehabilitasyon Merkezi” içinde bulunan lojmanlarda beraber on ay boyunca “ev”cilik oynayıp doktor ve psikolog kontrolünde ailemizle uyum sürecine gireceğiz. Bize merkezin kuzeyinde görece daha sakin bir yerde, ağaçların arasında bir ev verdiler. Nazlı olmasa evlendiğim günün aynısı diyebilirim. Eşyalar yepyeni –Yeni Kimlik Rehabilitasyon Merkezi’nin işleyiş esası bu şekilde.- .

Ben Sinan, yani Mine! İşte, bu evde yeni kimliğim ve eski kişiliğimle... Sanki Mine’yle yani Sinan’la aynalarımızı değiştirmiş gibiyiz. Eşleri birbirine benzetmek, aşına bir yüzü kendi bedeninde bir sabah ansızın bulmak nasıl bir zihin karmaşası? Sanırım bu süreçte yaşadığımız en büyük sıkıntı birbirimize yanlış isimle seslenmek olacak.

İki ay aradan sonra bugün Nazlı ile aynı odada buluştuk. Nazlı bu durumu fazla yadırgamadı. Beklediğimizden daha olgun bir tavır sergiledi. Belki yüzlerimiz birbirine çok benzediği için belki de Yeni Kimlik Rehabilitasyon Merkezi işini(!) çok iyi yapıyor.

Ben Mine, yani Sinan! Kendime seslenmiş gibi oluyorum rüyalarımda. Uyandığımda ise bir aynaya bakıyorum gibi yastık gün ışığıyla ağardığında. İnsan kendinin nasıl aynası olabilir, diyorum. Ben Sinan, yani Mine...

satılmış ruhlar pazarı

Mehmet Koç

satılmış ruhlar pazarı
laf kumkumaları
bir duble rakıda fırtınalar
kes ruhumu dilinin en keskin tarafıyla
bu gece tanrı tatile çıktı
ve ben kendi hayatımın
tanrılığına soyundum
titreyen ellerimde boğuldu canlar
bir kadın kaldırıma tükürdü
başka bir yerde başka kadınlar öldü
bırakın güneş yırtsın gecenin karanlığını
babamı doğursun tüm vahşetiyle
şahsıma babalığı haram kılsın
tüm hayallerimi yaktım o gece

artık sizden biriyim
kırık bir ayna gibi hayatım
neresinden tutsam kanıyorum

Gör Dügüm Ol Sun

İlhami Batı

Korkunun göze inandırdığı kenarların birinde
Kapalı pazarın gece boyu yanan deve kuşu ışıkları
Saat sekize gelmeden kapanan darabalar
Hızlı adımlarım. Evet. Hızlı adımlarım.

Harmanken almaya giderken ki o direnç bir orada parlar
Suyun yüzeyini bulayan kimya otoriteleri ciğerine neden tole-
rans gösterebilir?
O köz içinde yuva kuracak bilesin
Hadi ara adamı geldin

Karşılaştığım bir tutam insan tavanındadır
Keşler seni polis sandılar

Taciz gibi bir ağrı
Yok değiller
Yok oldular
Herkes başladığı
gibi biter

O kasatura beşir ve raci'yle izmir'in pis yerlerini gezdi
Yine de kaba taviz vermedi kafası bonz'lu çimentepe çocuğu
Burada kibarlığından ilham aldı şair
Zamanında da anneli bir evde oturmuştu
Eve çağırın bonz'a vuracaktı bizim şair cigara'sına
Dert etmedi: çok daha önce de bir mollanın odasında oturmuş-
luğu vardı
Yine bir gün böyle otururken tuvaleti geldi, gitti
Tuvaletin bu kadar temiz olmasından çekindi. İşmeden çıktı

Sus derken bile konuşulur
Dünya da budur
Dünyada budur
Yılın son 23:32'sidir
Yıl mı? Yıl 2023'tür

Zaman biz onu yormuşuz gibi davranmaya hazır saatli bomba
Çağıyla çatışmayan insanlık görmedim ben bu arada
Ölümü bahar diye karşılayan Mestan gibiyim
Uyum gerçekten bazen hiçbir işe yaramaz
Göz umursanmaz
İmla duyulmaz

Sona kalan o kararsız intihar neferi gibi aç vakitte
Bağışla başıboş bıraktığın başıbozuk otonomluğunda
Zamanında düş, düşün, düşünceler diyorduk
Şimdi düşündük düşüncelere kaldık baktık kimse kalmadı

Annem beş vaktin beşinde de gelir selamın var mı, diye sorar
Yılbaşına ağlayarak girer

VAHŞİ TUTKULARIN ANNESİ

Cem Onur Seçkin

bir dün yığınıydım anlardan
kirli bir eylemsi gibi silkeleniyordu öyle yaşamak. sanki bir heykel
oturmuştu içimden içime.
kıvranış öylesine der in leş i yordu
bir süreduruşla kımıltısız
ve asal sayılar gibi yalnız
b ö l ü n ü y o r d u kendine..

çünkü bilmezdi insan,
içinde herkesin olduğu bir cehennemi
ve işte o.. dünya
dönüyor daima, dünden kalmış bir ayyaş gibi

yıkımı işte, zihnin en gebe karanlığındaki hafızaların

olmak tüm fiillere bir yalnızlık
yahut bir iç çekişti.
geriliyordu tetikteki intihar,
katatoni miydi; hayır, değildi
kemiriyordu sancılar
aklımdaki deney farelerini.

körüklüyordu dehşeti, yaşamın moleküler spazmı
köprü
altlarından tersine akıyordu r a l k a m r ı

kim durduracaktı bu içsiz bucaksız türeyişi, bu içsiz bucaksız orgazmı
titriyordu yoksunluğa, göğsümdeki kızıl cerihamlar.

annelerin suyu akıyordu nehirlerin sefil yataklarına
sınırsız bir linçti yeryüzünü çoğaltan
ivme acıyla
ışık kibirle gelişirdi
ve böyle öldürmüştü tanrıyı peygamberler
çünkü ölen her şey gerçekleşirdi

küfleniyordu varlığın biçemi zamanın yakut elleriyle
ki işçilerdik dötrnala koşuyorduk
fabrika çıkışlarının oksijenli gülümsemelerine
kubbealtlarından birer kaçış anatomisiydik
keskince dökülen beton ve asfalt şeritlerden
kadınların mukuslu etine

aforoz mu edilmiştik yoksa çok heceli avuntularla
ve avuntuları mıydı ki duaların söylendiği hiç
işe yaramaz her embriyo hatırlar bunu yani her piç
herkes biraz intihardır cumartesileri hariç

pazar ayınlerine sığındık
sırtımızda değil mi
kapı kırışleri gibi gıcırdayan acılar
-hineni hineni

cuma çıkışlarına
teslim edildik
sırmadışlı olsun
tüm keskin saçlı tutkular
mumlar üflesin bizi

mendik
ağrısıydık çağrısı sağırlaşan sevgi vahşetinin
amenna ameniydik küfür kokan bedduaların
bir bucak gibi sivriliyordum koynunda
ben en ahlaksız organlarıyla karşısında tanrının

Betybeti

13128. mihr

Baha Yılmaz

içimde bir fidanı ağaç yapacak aşk,
tüm emekleri çöpe atacak nefret,
ruhumu dahi yakan soğuğu umursamadan
çıplak ayak **sana** koşacak umudum var.

dışında ise taştan heykel misali durgunluk,
ağır ağır çoğalan bir yabancılık,
"kapatın, bütün ışıkları kapatın!
ben aydınlıktan korkuyorum." diye bağırان,
kendi gölgesinden kaçان bir çocuk.

.

3 yıl geçer, çocuk büyür...

.

kalmadı aşk, nefret tükendi,
emek vardığısa da yanlışlarla bitti.
soğuk baydı vücudu, yoruldu ruh bile,
yıllarca koşanın ise bir silik hayali kaldı.

akıllıyı öldürüp, delinin heykelini yaptılar,
bizden olanlara da tazyikli sular sıktılar.
tıryakisi olmadı "artık adam" ışığın belki, ama
hala hasret karanlığa, yine nasılsa;
"gece düşen afitap sen, mâhı mahveden gölgen."

A

Caner Keskin

anlatmak anlamaktan daha güç hep
yaratılan beyin fırtınaları
kimin iklimine uygun
düşünmedik
uzun bir yolda yürüyoruz
önce ağaç dallarında uyuduk
şimdi geceleri irkiliyoruz sadece
atalardan yadigar

acı yı
kim doğurdu deseler
havva derim
bulaşıcı bir hastalıktı insan olmak
veda etmeyi ertelemeseydik şu dünyada
veba sayılmazdık
hiç birimiz
iyi olmayan her hale
bilinç dışı diyoruz
içini hiç
kurcalamadık
oysa tüm kötülük
içteydi
yıllar yılı
kendinden kurtulmanın yollarını aradı düşünürler
bu bir tuzak olmalı

kendin olmadan
düşünememek
tümünden çelişkiydi insan olmak
korkunç bir veba
parantez içinde
pansız zehirdi insan
toprağa gömülen
topraktan doğan

yazdıklarım
iki bileğim arasındaki gladyatör sahnesiydi
bundan başka bir şey değil

A'DAN Z'YE CİNAYET

Mehmet Cizvit

Altmışlarındaki adam, aralık akşamında ansızın acı anılarını anımsayı-verdi. Barmenken bulunduğu bir başkentte, balerin bir tanesinin bunalmalarını, beslediği bedbaht bir baykuşla bile bastramayışydı bu bahtsızlığını başlatan. Cehennemlik cadı, canileştiğinde cefakeş canlıyı canhıraşça ciyaklatarak canavarca cezalandırırdı. Çileli çocukluğunun çıldırttığı çekici çehreli çatlak, çevresine çaçaronca çatıştırdı çokça. "Derdine deva, dünyasına dayanak" düsturuyla dermansız dilberini devamlı desteklese de, doğrusu, dengesizin dertleri daima dallanıyordu. Edepsizliğini esirgemedikçe evlerinden elem eksilmiyor, efkârlı erkek, egosantrik eşinin eflenmelerini engelleyemiyordu. Fettan fahişenin felaketten farksız fenalıklarının finali, feryat figan fıttırıp, Freddie'ye falçata fırlatmasıydı. Gafil gacının gayrimahdud gabavetiyle gaddarca gözüne gelen gudubeti gardırobun gerisine gizlenerek geçıştirmişti garip genç. Haysiyetsiz hainin hastalıklı hareketlerinin hafifsenmekle halledilemeyeceğini hissediyordu. Issız ısıraplarının ışığında, ısrarla ıraklaşıyordu ıtırılısından. İnsafsızca inatlaşmaları, ilişkilerini iyiden iyiye inceltiyor, ilmek ilmek içine işleyen iğrenç intikamcılık, ilişkinin iflahını imkansızlaştırıyordu. Jönprömiyemiz, Jelena'yı jandarmaya jurnallenmeden jiletletmeliydi. Karakteri küflenmiş kahrolası kahpeyi kaçırıp kısasa kısasla katlettirse, kanıtları kaldırdığında kabahat kimseye kalmazdı. Levazımatçılarla laflayarak laçkalaşıp, leşliklere layık lakayıtı limeletecekti. Madem manyaklıklarının monotonlaştığı mevzubahis manitayı marizleyecekti, mateminin müsebbibini muazamca mahvetmeliydi. Ne nezarethaneyle ne nefyedilmeyle neticelenecek, nahoş niyetler nakşetmişti neşterleyeceği nankör namussuzun nasibine. Okkalıca odaklanıp, on organize obsesif oğlanı ormana oturttu. Özveriyle örgütlediği öfkeli öğrenciler öldüresiye örseleyeceklerdi önceleri öpüştüğü öksüz örgülüüyü. Panikletilmeden papatyalı patikaya postalanan patavatsız pislik prenses, psikopat piçlerce parçalanacağından pek pirenlenmemişti. Rimelli rehine, randevulaşıp reçine rayıhalı rampada rastlaştıkları ruh rahatsızı redingotluların rus ruleti ricasını reddetti.

Savsaklanınca sinirlenen sabırsız saldırganların sonuncusu, sıfatını sevimsizleştirip sızlanan sevgiliyi sıkıca sarstı. "Şapşallaşıp şirretleşme! Şiddete şartlandırıldık, şevkle şişleneceksin şimdi şuracıktı!" şeklinde şakıdı şuursuza. Tekinsiz tertibin tahammülsüz tehdidiyle tırsan terbiyesiz tanrıça, tamamen tepkisizleşti. Uğursuz ukala, umutsuzluğunu uğuldadı: "Uğraştırmayayım uzlaşalım. Usulca uyutulup uçurumdan uçurulayım, ufunetim uzaklaştırılsın." Üşüyüp ürpererek ümitsizce üsteliyordu. Vahşi ve vicdansız vandallar, vekaleten verilmiş vazifeden vazgeçemeyeceklerini vurdumduymazca vurguladılar. Yerdeki yarinin yanına yaklaşan yabancılaşmış yavuklusu, yetkilendirdiği yiğitlere yakardı: "Yineliyorum, yalvarırım yelloz yarimi yamyassı yapın." Zangırdayan zırlak zilliyi zağladıkları zıpkınlarla zorlanmadan zıpkınlayan zebellahlar, zevcesiz zalimin zehir zerkettiği zeytinleri ziftlenip zıbararak zeki zatı zahmetsizce zafere zıplattılar.

Ben Friedrich Wilhelm Nietzsche

Mehmet Emin Tural

Ka

ra

da

Yü

rü

yen

Tuhaf bir balık; kırmızı dudaklı yarasa...

Atından önce ölebilmenin baş tanrısı...

Henüz kanatları var olan paradoksal bir hayvanım.

Kurgu değilim, kurgu olmanın evinden taşıyorum.

Dul bütün kemiklerim.

Elmalara ve Allah'a taparım.

Ben Friedrich Wilhelm Nietzsche

Kurgu olmanın evinden taşıyorum.

Elmaya da Allah'a da taparım...

*Friedrich Wilhelm Nietzsche için dünyanın en uzun şi-
iri.*

BENİN SENDE GAZELİ

Ahmet Erbaş

ağzına uzandığım yerde kötü havadisler
intihar yüklü ahlak boşa çıkmış din adamları
yeşili yok çimler ve ziftli suratıyla ölüm
ağzına uzandığım yerde çözülen büyü
tenimi kamaştırın düşüm
canıma hangi sureleri kaç rekat okudun
kaç gece uyandın benim düşüme

ömrünün güzünde yağmura nispet gözlerini
su birikintisi göz çukurlarını bozkır ağrıtlarını
devrim ve devinim göz kapaklarını rahatlat
kötü bir düş ılık bir duş saçlarını fönle
nefesimde dön gel tenime ayetleri
beni kendinden bil ferahlığı değsin tenine

yüzünü dört tarafı korunaksız steplerimde
yüzünü hışımla bindiğın kısırak terlettiğın toprak
yüzünü herkesten usanmış giz ayaza örtü
yüzünü en ilkel otacınım ben bitkileri koklayarak
yüzünü dengele doğmaya feryat zamirime
yüzünü yalnız sana sevda yüzümle
yüzünü eşikte unutanlar türküsü
sana büyülü sözler sana alnımda Abra ile yu
gece ayınleri sözün ve tenin tesiri değsin yüzüne
yüzünü yüzümle biçimle.
sen bilmiyorsun sevgilim
kendini benimle yırttığın yerlerde
dokudum kendimi benden eksilttiklerinle.

By The Sea and Topağaç

Ömer Yıldız

Uzun uzadıya bir tepe
Uzun uzadıya bir tepenin hiç eteklerinde olmamışım gibi bir zaman
Güneş ışığı bir şey kokuyor sanki
Beyaz atletli bir adam / şimdiki halime benziyor.

Denizin renkli gözleri var sanki bini izliyor / çimenin de...
Hep bir balık sanki...
Bir balık kayalara sığınmış; beni dinliyor.
Bunlardan habersizim; ağırlıksızım.

Bütün itiraflarım yaşanmamış,
Her şey net, göz alırcasına, yürek körertircesine net.
Günüme gelmek istemez miyim
İster miyim bilmiyorum
O zaman bu fıtıklar yok kafamda, bu kamburlar da.
Bir ışık; mor – mavi
koyu mavi
daha koyu mor
daha koyu mavi...

Başım ağrımıyor
Sıcak sırtımı ısıırıyor.

Taş çatlasın iki kere aşık olmuşum
Taş çatlasın iki kere çıkmış kasıklarımın başım
Tüysüz / çok tüysüz
Belki de hiçbir şey öldürmemişim
Ölü görmemişim daha / ölüm görmemişim
Hiç korkmamışım, korkutulmamışım; sokulmamışım hayale

Düş'ü belki de 25 sene sonra öğreneceğim
1-2 sene sonra göreceğim, annesini yiyen kediyi de
Ama sonralarda öğreneceğim gerçeği
Sonradan ayrılacak göğüs kafesim ve belim...
Başım böyle ağrımıyor / orada kalmak oraya dönmek istiyorum.

Zamana / zamana / zamana / zamana / zamana
Zamana / zamana / zamana / zamana / zamana
Bir daha hiç gelmeyecek zamana.

Bir çocuk, elleri yanmış, siyah çocuk; karanlıktan gelmiyor
Gelmiyor karanlıktan kedi; köpek ve kendini ceeryann direğine
asan at

kara kedi, kara köpek, kara at.

Çünkü kara yok, karanlık yok.
Çünkü sıvazlanmamış sapıklar - tüysüzlere ve ölümlere.

Kocaman bayraklar asarmış çocuklar / kara / kapkara
En büyük en kara bayrakları çocuklar taşırmış
bunu da bilmiyorum
o zaman
daha.

Hocalar uzaktan düğünden mi geliyor / bilmiyorum.
Eti mi kemiğindi çocukluğumun yoksa kemiği mi bilmiyorum
öğretmenime sunulan?
Ayaklarım yerden mi kesiliyor çekilince kulaklarım, ellerim mi
kesiliyor cetvelden / yaşasın milli ne varsa yaşasın milli eğitim.
Şalvarlar toplanıyor, paçalar mı sıvanıyor / kolonya kokuyor birileri / birileri don lastiği ile belin arası mı?

Bilmiyorum
Boşalmamış çünkü kafam / daha önce de hiç dolmamış
Boşalmamış kasıklarım / hiç kimse bana dokunmamış.

Derken yaşadım
Derken kanadım
Derken ölüyorum.

Körken yaşlandım
Körken öleydim!

Kimse bir şey bilmiyor!
Gülümsüyorum
Çekiyorlar
- Peyniiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiir.

Pey-nir
İrin
“in ve toprağı / toprak etekleridir tanrının”
dememişim.

Uzun uzadıya bir tepe
Eleni’den By the sea

(Topağaç:Tekirdağ şehrinde bir bölge adı)

ingeneyle atların anısına haddi şaşmış soluk bir sohbet

Fahri K     

engin yürekli son atları coğrafyamın
beslerdi    sütleriyle toprağı
sözcük ekerdiler hasatları destandı

o toprak ki tutkuyla yoğrulmuş
tutuksuz çocuklar doğururdu sevişmertesileri
sitelerden kaçarlardı filtresiz düşlerinde   zg  n çocuklar
yeni bir dünya yaratmak arzusuyla mahallenin çamurundan
fakat vurulurmuş çocuklar da ayaklarından
bunu biliyor muydun
ey kara kutusu beş para etmez ingene

i i
ilenme
şaraba yahut seraba anlatacak s  z  m kalmadı dilimde
dinle
kilisenin kutsal palavralarının klişe uğultusu şarap
papazların su ortağıdır
serapsa bacakları çarpık liseli bir kız sadece
dinle
ya da dinsiz
uyuşturuyorlar yaban atlarını

devrin rengine kaybolmuş o yaman atlar engin yüreklerinde
devrim değil de küheylan derdi cılız yumruğuna dahi çocukların
ki o çocuklar ay gibi parlaktılar kapitalin en karanlık kabuslarında bile
bile bile bile isteye bilerdiler akmak bakışlarını ye k  rk  mc  lerin ye-
k  n  ne
o çocuklar ki ay gibi parlardılar ve dahi büyüyüp olacaklardı güneş
zavallıyı ısıtıp köpekleri ısıracaklardı
sonra bir zaman
reisinden tembihli emir eri bir seyis
ne mahkeme ne meme

yüzü göstermeden yaktı
seslerince gür yeleli tay çocukları ay çocukları
vay...
yaktı
alnı hepsinin birbirinden paktı

iç iç
içlenme
ne denize ne yakamoza
ne balığa ne de şu alık insanlığa
anlatacak söz yok dilimde
ey kırmızısı sütünden sağılmış garibim çingene
uyan
ayan beyan vurdular geceyi
bütün sokaklarından
kalmadı saklanacak kuytumuz
nitekim çırılçıplamız da
geleceğimiz zaten yok bu sakat demokrasinin çeyizinde
gidecekleri
umudumuza örülmüş zifirden bir desen

öyleyse yazgı
yumma
ruhundan kurumuş o iki damlacık gözeni
ya azaltacağız karanlığı sevişe sevişe
yahut azgın iştahında öğütülürken patronun
bir nimet olarak varlığına
ölümün
bol şükürlü kınalar yakacağız
sarkarken sarkacından dilimiz dışlinin gürültüsünün

Dublörün Gölgesi

Mehmet Özkaya

Kupa dediğin boş bir kâsedir sadece.

-Hudson Hornet

Tarih sadece kazananları hatırlar. Flaşlar yalnızca zirvedekilerin suratında patlar, ikinci olmanın hüznü ise tarif edilemez. Sorunun temelinde ikinci olmak yoktur, sorunun temelinde birincilik ile gelen kazanma algısı vardır. İç organları yer değiştiren dublörün film setinde kopan kolu kendini bir heykeltıraş gibi tasarlayan aktörlerin götüne girmelidir. Ömrünüz boyunca taptığınız karateci star, “start” işaretini bırakın, ringe çıkmaya cesaret bile edemez. Oysa ona kazandıran tek şey suratıdır; kavgayı dublör kazanır ama alkışı boyandığı için ışıldayan aktör alır. Defilede boy gösteren manken boyanmadan alıcıya çıkmaz. Moda gösteriminde kıyafetten çok mankenin bacak boyuna, göğüslerinin kıyafetinin içinde attığı adım ile paralel bir orantıda zıplayıp zıplamadığına bakılır. Fiziğin doyurucu oluşu tasarlanan kıyafetten önemlidir. Dünya güzellik yarışmasının yanında neden dünya çirkinlik yarışması yoktur? Çirkinlere çirkinlikte bile birinci olma fırsatı tanınmaz. Neden soluksuz bir aşk filminin başrolünde iki şişko aktörü öpüşürken görmeyiz, aşıklar neden fiziksel olarak sonsuz bir uyum içerisinde yol alır? Kusura yer verilmez, bu yüzden aşk filmlerini ciddiye almam. Oysa sevgi, kusurun da aşk potasında eritilmesinden geçer. Titanik filmindeki Jack’i hepimiz biliriz. Ah, soğuk sularda donarak yapılan fedakarlıklar... Sizce Rose yüz kilo kütlede ve göbeği vücuduna yayılan erimiş bir dondurmayı andırıyorsa Jack yine de onu Nü çizmek ister miydi yoksa Titanik’i kurtarmak için onu gemiden mi atardı? Pablo Escobar, Al Capone’u tarih yaşattı, belgesellerini ve filmlerini izlediniz, hepimiz bu adamları tanıyoruz. Peki ya onları yakalayanları? Tarih iyileri hatırlar mı? Kötü adamların mizacı insanlığa hak ettiğini verdiği için mi seviliyordu? Açlıktan ölen yazarlarımız şimdi ne diye farklı farklı kapak tasarımları ile basılıyorlar? Toplumun değerini artıran yazarın değeri neden toprakta verilmeye çalışılıyor? Bilirkişi diye adlandırdığımız kişilerin aslında bir bok bilmediği tarihin birçok örneğinde mevcuttur. Bakınız Charlie Chaplin’e benzeyenler yarışmasında Charlie’nin üçüncü seçilmesi birçok şeyi göz önüne seriyor. Her gün eve suratı morarık giden dublörün kızı babasını palyaço sanıyor. Bize kurgusal dünyanın içinde gerçekliği yaşatan

aktörlere elbette dil uzatmıyoruz. Tom Cruise ve Jackie Chan bunlardan ikisi. Bu aktörlerimizi bir teraziye koyarak değerlendirmeye tâbi tutacak olsak karavanında latte'si geciktiği için kıcını yırtan, topluma mâl olmuş aktörü kazıklarla setlerden kovmamız gerekir. Hem yetenekli hem de yüzleri para eden aktörlerin ise kendilerini senaryo matematiğine uymayan, vasat hikayelere satmalarını kınıyoruz. Hikâyeye hizmet etmeyen bir giriş sahnesi, karakterin engelini bilmediğimiz aksiyon sahneleri, anlatılmak istenilenin sinemanın en kolay yoluyla, yani diyaloglarla verilmesi kötü senaryonun ilkeleridir. Örneğin Brad Pitt-Angelina Jolie aşkını kullanarak çekilen Mr. and Mrs. Smith filmi mantıktan uzak, sosyal medya hesaplarında konu olacak birkaç güçlü kur sahnesi üzerine tasarlanmıştır. Battal Gazi edasıyla yüz kişiyi açık hedefken tarayan çiftimiz ve tam da insanların onaylayacağı güzellikte sevişen iki heykeltıraş aşık... Bunların yanında oyunculuga hayatını adanmış fakat yapımcıya sürtünmediği için tanınmayan. Dizi, film başrollerinde şarkıcılar, sosyal medya fenomenleri gibi oyunculukta yeri olmayan insanların toplum tarafından tıklandığı için oynatılması, genç aktörün yüreğinde karakterden karaktere geçerken heyecanlı heyecanlı sabaha kadar aslında ciddiye bile alınmayacağı kast görüşmesine çalışması...

Dayanamıyorum. Sanatın ticarete dönmesi, ticaretin parayı, paranın insanı yönetmesi insanlıktan beklenen bir hareket aslında; şaşırmış gibi yapamıyorum artık. Yapmak isterdim fakat ben bir oyuncu değilim; bunu, yaptığı işte belli bir noktaya gelen ve geldiği nokta dış dünya tarafından pişmişlik olarak takdir edilen, bu tuzağa düşen insanlar yapar. Yaptıkları işleri şekillendirerek hiç gidilmemiş bir yolu kendi yorumuyla açmayı denemez, kişinin doygunluk noktası bile toplumla paraleldir. Neden her türde kitap yazan bir yazar yeni bir türe babalık yapmaz, neden her tarzda şarkı söyleyen bir şarkıcı şarkılarını söylerken ona dansı eklemeyi, neden her kulvar da dans etmiş biri bedenini doğaçlayarak ayak basılmayanı parmak uçları ile yoklamaz? Her zaman bilmeniz gerektiği gibi: yaptığınız iş çoğunluk tarafından onay görmüyorsa doğru yoldasınız dostlarım. Tarih, her zaman çoğunluğu hatırlar.

ESKİ BİR ŞEHRE

Özlem'S

Kirpiklerinde ışığı saklayan adam
Geldi bugün o gün dediğimiz günün bugünü
Bekliyordum görmedim ama duydum sustum
Bağırıyorsun dilin dudaklarına yapışıyor
Çıkıyor içinden dışına geldiği gibi sözler
İçine girmek istiyorum içim çıkıyor kendinden
Soyunuyorum üzerimdeki silik herşeyden
Ellerin oluyorum sert bir dokunuşta
Islak bir öpüş kocaman bir ısırık elmanın kırmızısında
Bir tren geçiyor dışarıda bir yerde bekliyor zaman
Sen duruyorsun kucağında duruyor hiçbirşeyin
Ötesi yok eline alıyorsun kırdıklarını döktüklerin
kırmızı bir çiçek oluyor masanda
Üzümlü kek kokusuna karışıyor çocukluğun
mümkün olmayanın elinden tutuyorsun
demli bir çayın koyusunda
İmkansızdır yarım kalmış bir cümleyi noktalamak
Yer yok yok yazılmak yeni baştan
Hoşça kal ışık hoşça kal tren adam hoşça kal
Döşümde tepinen zaman acıyor
Çağırma beni yollarına tuzak sorular alnıma
koyu renkli bir ışık kazıyor
Terk etmenin sancısı zamanın koynunda
Çıplak bir sensizlik giyiniyorum üzerime dar bedenler
Çoğalttıklarını kusuyor memelerim ellerinde biriktir
koy içindeki boşluğa zamansız
Kırkını geçmiş acıların beşiğinde sallanıyorum
Sen otuz ben çok
Yüküm ağır sadece bağırınların taşıdığı
Üzüm kek çay kadın yaşım mutfak yanım

Bir çırpıda okuyup sustuğum şiir
Heyecanı titreyen ses telime sakladığım anlam
Cümle aleme noktasız virgül koymak gibi bitti
Bir tren geçiyor dedi şair, sen de vagonlara bakıyorsun
Film şeridi tadında herşey, cama yaslanmış hüzün
Yol eski bir şehre, sen yeni bir aşka çıkıyorsun
Kırpiklerin dökülüyor, sessizliğe gömülü yaşların
Kırıp döktüklerin büyüyor masanda kırmızısı kaçmış
pembeyi çalan raksında biraz daha uzağa düşüyorsun
koynuna aldığın bedenler kokuyor boynunda
Bıraktığın her kadında daha çok ben omuzlarında
Yıkıntılar çoğalıyor üzerinde ama yer yok aşka
Sen beni düşünde zaman elinde ateş ile bekliyorsun
Ben duvarlar asıyorum çıplak yalnızlıklara
Sarsılarak elimi arıyor ellerin ama yer yok aşka
Sana git diyor ılık ben ardından öleceğim

KESİNKES GALİBA

Furkan Çirkin

Nazım Hikmet'e...

En güzel günler
henüz yaşanmamış olanlar değil,
En güzel günler
hiç yaşanmayacak olanlardır.

Hani bir şeyi bilirsin de
(nedir o şey?)
neyi bildiğini bilmezsin ya!
/
İşte öyle!

En güzel günler
geçmiş gitmiş günler değil
gelecek günler de değil
hele bugün? – hiç değil,

En güzel günler
*en güzel günler*dir sadece
bir hiç olarak...

Hani bir şeyden eminsindir de
(kesinkes hem de)
neyden emin olduğunu bilmezsin ya!
/
İşte öyle!

En güzel günler,
En güzel gün,
En güzel...

İnsanlaşma Antlaşması

Kağan Susam

kesinleşmiş karar,
keskinleşmiş insan
leşmiş insan.

yirmi yaşında ölümü düşünmek istiyorum,
elvis gibi yapayalnız ölmek,
nietzsche vari bir delirme,
acı acı küfürler savurmak insanlığa,
sersem bir serseriye oynamak yıllarca,
belki sahnede,
belki sokakta.

ben de bir insanmışım doğduğumda,
çok yağmur yemişim,
çok dolaşadurmuşum,
ondan hastalanıp insan olduğumu unutmuşum.
bazı hikayelerde geçermiş adım eskiden,
tanrı bile severmiş beni.
sonra bir kumar masasında kaybetmişim kendimi,
muhtemelen prag civarlarında,
o yüzden kafka denen arkadaşla iyidir aram.

su gibi bir azize kaçırmışım yıllar önce laleli sokaklarından,
kötü bir kediyi yıkamışım cennet ırmaklarında şarapla,
sonra kendi kendime mırıldanmışım,
insanoğlu ademden bu yana hasta bu yana leş ve bu yana sıkılıyor.
diyerek asmışım kendimi karanlık sokağın yanan tek sokak lamba-
sına.

eyvahlar,
eyvallahına.

İNTİZAR

Kubilay Avcı

Suyun tadını arayana sor dünyayı
dudak ıslaklığından
Rüzgârın tende bıraktığı ürpertinin coşkusu arayana
Dünyanın sevgi yoksunluğunda her gece bir bahane kalbini ısıtmaya
çalışana

Kazanabilir miyiz yaşamı
Avuçlarında getirip avucumuza bırakabilirler mi
Bir sabah bir akşam bir gece yarısı
Üç vakit mutlulukla
Sınanabilir miyiz lütfen

Biz
Biz kalbini yokuşa sürenler.

JIM MORRISON- KRİSTAL SONSUZLUK YOLU

Nevin Ulusoy

Rock müzik, başkaldırının, isyanın, başka, bambaşka bir yaşantının imkânını, olması gerektiğini, var oluş zorunluluğunu aktarır her hücremize. Gençliğin başdöndürücülüğü, başdöndürücülüğünün sonsuzluk ateşi yakar damarları, kıvılcımı hemen yüreği tutuşturur, kendimiz olmak için, yalnızca ve yalnızca kendi benliğimizi bulmak ve yüreğimizin diliyle buluşmamız için. Sert, yüksek tınılar uyandırmak için her günün keşmekeşinin boğucu kabusundan ve silkelenmek, kendi gözlerinin içine bakmak uçurumlarına kadar gösteren aynada, cesaretle, daha önce tadına bakılmamış bir sevinçle ve yakıcı bir kederle. Sonsuzluk ulaşılabilir, dokunulabilir, “Kristal Gemi” işte burada, ritmini bulunca kalp, beden de gelince kendine, ateş gizli sığınaklarından liriklerin gücüyle yeni bir sonsuz akıntıda. Kendi akıntımızı bulmak, yalnızca biz istediğimiz, rüzgar da öyle fısıldadığı için ve ay bütün görkemiyle ruhumuzda yansıdığında, bütün önyargıların üzerinde parladığında, biliriz ki “müzik tek dostu”muzdur yutulmamak için herkesin gittiği yolun karanlık girdabında.

Rock müziğin en büyüleyici, en yol açıcı simgelerinden Jim Morrison, sonsuz ilhamlarıyla yüreği tutuşturan bir kıvılcım, sonsuzluğa doğru bir yolda. Alevli saçları zihnimizde düşünce yanardağları oluşturuyor, kendilik yolumuzda gizemlere dalıyoruz hiç ürkmeden, geçmişten şimdiye Kertentele Kral ellerimizden tutuyor, şiirinin büyüğü gözlerimizi kamaştırıyor, işte benlik onun dizeleriyle kendi adını buluyor, yankılanırken şairin sesi zerrelere, efsaneler, mitler, yerliler, orman ve içindekilerle. Özgürlük, tam, hiçbir kısıtlamaya tabi olmayan bir bağımsızlık, kişinin gerçek anlamda kendisi olma özgürlüğü. Yaşadığının farkında olma, olabilme, ağaçların nefesini, gökyüzünün değişkenliğinde sonsuz kucaklayıcılığını, nehrin bilgeliğini, kalbin doğanın ritmiyle attığını, denizin sırdaşlığını hissedebilme. D.H.Lawrence’ın “Lady Chatterley’nin Aşığı” romanında Chatterley’nin kocasının yaşam amacı olarak sözünü ettiği bir zincirin halkası olmak için yaşama fikrini reddetme, avunmak için yaşama düşüncesini, “Kurmalı Bebek”lerden biri olmama, “Rüzgar Bizi Götürecek” deme Furuğ Ferruhzadça, yalnızca kendi varoluşun için yaşama. Bir şeyleri değiştirebilme gücünün bilincinde, kendi devrimimizin ezgisiyle, sezgisi tutkusu “Fırtınada Biniciler”, “Riders on the Storm”, varoluş bilmezliği içinde. Sevebilme özgürlüğü, acıyı ve sevinci aynı anda kucaklayan bir aşkla, aykırı, arsız düşlerle. “Aşk acıdır. Duygular rahatsız

edidir... İnsanlara acının tehlikeli ve kötü bir şey olduğu öğretilir. Peki, hissetmekten bu kadar korkarken aşk nasıl mevzu bahis olabilir?.. Acı bir duygu. Duyguların senin bir parçan. Senin kendi gerçeğin. Eğer duygularından utanır ve onları saklamaya çalışırsan toplumun senin kendi gerçeğini mahvetmesine izin vermiş olursun. Acını hissedebilme ve yaşayabilme hakkın için savaşımalısın.”

Hep yabancıdır Jim, yalnız, yalnız ve yabancı olduğu için de tuhaf. “İnsanlar tuhaftır, bir yabancıysan, yüzler çirkin görünür, yalnız olduğunda”, “People are Strange” şarkısı sonsuzluğunda Jim’in. “Caddeler hiç ölme-yen tarlalar” ve “bana özgürlüğünün yerini söyle”, şehrin labirent caddelerinde yabancı ve yalnız özgürlükler. “Yabancı, en büyük tehdit olarak algılanırdı eski topluluklarda” diyor Jim “Tanrılar” kitabında. Sonra ekli-yor: “Dönüşüm: Bir nesne, adından, alışkanlıklarından ve çevresinden koparılıyor. Sadece ve sadece kendisi oluyor. Bu parçalama, saf varlığı elde edinceye kadar sürdürüldüğünde artık özgürdür nesne, sonsuza ka-dar herhangi bir şey olmak için.” Kendi gerçeğiyle adlandırılmak için ya-bancılaşıma, tuhaf olma, özgürlüğünün şarkısını söyleyebilme. Toplumun bütün kavramlarından, gelenek tanrısından uzaklaşma, bilinçaltının sarp kayalıklarına dek ve en baştan kendin olma çabası, varoluş gayreti, yeni-den yeniden.

James Douglas Morrison 1943 yılında Florida’da doğar. İkinci Dünya Sa-vaşı’nın bitmesine iki yıl vardır daha, savaş sonrası özgürlük arayan nesil-dendir o. Daha ondört yaşında şiirler, yazılar yazmaya başlar. Küçük not defterleri tutmaktadır, hayatı boyunca yaptığı gibi, dizeler, çizimler. Ne inanılmaz şarkılar, şiirler yazılmıştır o notlarla. Okulda çok başarılı, zeka düzeyi 149. Onaltıncı, onyedinci yüzyıl satanist kitapları okuyor, “Ulysses”i kavrayabiliyor. Baudelaire, Nietzsche, Ginsberg, Celine ve Rimbaud en sevdiklerinden. “Deri ceketli Rimbaud’yum ben” diyor sonrasında. UCLA sinema bölümünde okuyor. Vietnam Savaşı. Babası bir komutan, savaşta önemli roller üstleniyor. Belki de bu yüzden babasıyla, ailesiyle görüşmüyor, eve dönmeyi reddediyor. İlerleyen yıllarda da yalnızca kız-kardeşiyle görüştüğünü biliyoruz. Daha önceleri Beatniklerin dolandığı Venice Beach’i mekan ediniyor kendine. Hippiler yaşam alanı seçer bu-rayı sonraları. Ginsberg, Kerouac, Beatnik şair ve yazarlar çok önemli il-ham kaynaklarıydı onun için, varoluşun başka anlamlarını ya da anlam-sızlıklarını keşfetme, en alttaki insanın, tuhaf görülenin, yok sayılanın, günlük kalbi kemiren koşuşturmaları reddetmenin peşinden gitme, gö-rülenin ötesine keşfe çıkma, bir daha dönmek üzere belki, yepyeni

bir algı. Los Angeles'ta Venice Beach'te bir çatı katında kalır Jim. Yaşamın bilinmezliği sereserpe uzanmakta önünde. Madde, deniz ve ay, uyunmayan, her anı iliklerine kadar yaşanan geceler. Elinde defteri, yazar, çizer, bir tını tutturur dizeleri için. Manzarek'le karşılaşır plajda bir gün. Ray Manzarek, üniversiteden birbirlerini tanımaktadırlar. Manzarek şarkılarından birini dinlemek ister, "Moonlight Drive"dır bu, melodi şiirlerin akılda kalmasını sağlamaktadır, şarkı söyleme konusunda çok çekingendir Jim. Manzarek vurulur şarkıya, sözlere ve bir grup kurmaya karar verirler. Manzarek klavyededir, gitarda Robby Krieger ve davulda John Densmore'la grup tamamlanır, The Doors, yıl 1965. Şarkı sözleri çoğunlukla Jim'e aittir, Robby Krieger'in de şarkıları vardır. Gruba adını veren Jim'dir, Aldoux Huxley'nin 1954 basımı kitabı "Algının Kapıları"ndan esinle. Huxley'nin esini de ondokuzuncu yüzyıl Romantik İngiliz şair William Blake: "Eğer algının kapıları açılırdı, her şey insana olduğu gibi görünürdü, sonsuz." Van Gogh'un hayatını anlatan "Sonsuzluğun Kapsında" filminde onun ağzından dökülen sonsuzluk: "Düz bir manzaraya baktığımda tek gördüğüm sonsuzluk." Müzikle, esriklikle algının kapılarını açmak, işte, The Doors. Huxley bu konuda ilham vermektedir: "Artık algılamayı değiştiren bu yolların birçoğu yalnızca doktor kontrolünde elde edilebilmekte ya da yasadışı yollarla. Batı kültürü alkol ve tütüne izin veriyor sadece. Duvarın öte yanına açılan diğer tüm kimyasal kapılar 'uyuşturucu', bu kapıları izinsiz açmaya çalışanlar ise 'keş' olarak damgalanıyor."

Farklı mekanlarda çalma, Elektra Plakları'nın yapımcısı Paul Rothchild'ın tam da Jim'in "The End"i eşsiz bir büyüyle söylemesi, mekandan kovulmaları ama Rothchild'la çalışmaya başlamaları. "The End", Venice Beach ürünü, ürpertici ıssızlıkta bir köprü altında yazılmıştı Jim tarafından. Ardı ardına albümler, konserler, programlar. Capcanlı Dionysos'tur o sahnede, bilinçaltı ve bilinçüstünün derinlerinde gerçek ilham yolunu açan, doğanın gizemleriyle insana yol gösteren şarap tanrısı, daima sarhoş. Bir şamandır sahnede, yol açan bir kılavuz bilgi. Sınırlarının sonuna kadar gitmek ister her zaman, tehlikenin kenarlarında. "Aşırılık yolu bilgelik sarayına götürür" diyen Blake'in ardındadır. 1969 yılında söylediği cümleler: "Diyelim ki sadece gerçekliğin sınırlarını deniyordum. Neler olacağını merak ettim. Hepsini bu: Sadece merak." Her şeyi deneyimleme arzusu, ölümü bile... Ondokuzuncu yüzyıl Romantik şairleri gibi özgürce esrarlı ufuklara açılma, ölümün de keşfin, Emily Bronte'nin "Uğuldayan Tepeler" romanındaki gibi başka bir boyutta zincirlerden kurtulmanın

yolu olması imkanı. “Uykuda, yaşlılıktan veya aşırı dozdan ölmek istemiyorum...olayı yaşamak, tatmak, koklamak istiyorum. Yalnızca bir kere ölüyorsun ve ben de bu fırsatı kaçırmak istemem.” Ah Jim. Son zamanlarında bir umutsuzluk, şöhret bıkkınlığı, Miami konserindeki aşırılıklarından dolayı mahkemeler, çeşitli konser, radyo yayını yasaklamaları, “The Doors” filminde Pam’e sorduğu “bize vaadettikleri şölen nerede?” Aşk da çok önemli bir ilham elbette Jim için. Pam, Pamela Susan Courson, Jim’in “kozmik eşi”. Ne kadar çok kadınla birlikte olursa olsun, ne kadar birbirlerini hırpalarlarsa hırpalasınlar hep yanında olan Pam. 1971’de kalp krizinden Paris’te öldüğünde de onunladır. Ölümü çok tartışmalıdır hala, ancak bilinen birliktelerdi ve cenaze işleriyle Pam ilgilendi. Sevdigi şairlerle beraber aynı mezarlıkta... Üç yıl sonra birbirlerine kavuşurlar. Şiirlerini, yazılarını sadece ona emanet eder, adeta editörlüğünü yapar Pam. Şiir kitabı “Tanrılar - Yeni Yaratıklar”ı da ona ithaf eder. Şair olmak Jim için çok önemlidir, yalnızca bir rock yıldızı olmak istemez. Punkın “vaftiz annesi” Patti Smith de Jim’in rockın sanatsal yönünü bize gösterdiğini belirtir: “Jim Morrison en büyük şairlerimizdendi ve eşsiz sanatçılarımızdandı. Onun sanatı her zaman kalıcı olacaktır.” Sahnede gördüğü Jim ona bir şarkıcı olma ilhamını verir. Jim’e ithaf ettiği bir de şarkısı vardır Smith’in, “Break It Up”.

Jim hakkında en çok bilgi edindiğimiz kaynaklar onun için yapılmış üç film. 1991 yapımı Oliver Stone’nun “The Doors” filmi, benim de Jim’le, grupla ve onun bugüne dek bana ışık olan yaşantısıyla, sanatıyla tanışmama vesile olan film. Val Kilmer’in inanılmaz bir performansla başrolünü oynadığı film, yönetmenin Vietnam Savaşı’nda dinlemeye başladığı gruba olan hayranlığının da bir göstergesi. Manzarek filmi sevmiyor, Jim’i yanlış tanıttığını, onu serserinin teki gibi gösterdiğini düşünüyor filmin ve “Feast of Friends”i çekiyor. Tom Di Cillo’nun 2009’da çektiği “When You’re Strange” belgeseli de kulis, konser görüntüleri, söyleşilerle çok kıymetli. 2011 Grammy En İyi Uzun Müzik Video ödülünü alan filmi Johnny Depp seslendiriyor. Elbette sayısız biyografiler, anı kitapları mevcut, doğruluğundan emin olamadığımız.

Sinema eğitimi görmüş olan Jim’in bu konuda pek çalışması yok ne yazık ki. Sanatının geldiği son nokta, Paris’e yola çıkmadan hemen önce kaydettikleri “L.A.Woman” albümü, içe işleyen “Riders on the Storm” şarkısı, umutla biten, bitmeyen bir aşkta sonsuzlaşmanın pırıltısıyla, kalbimizin rüzgarına elimizi uzatmamızla, “içine atıldığımız bu dünyada” bütün varoluş anlamsızlığına karşı. Yaşantısı devam etseydi ses ve şiir

sanatına sinemayı da ekler miydi? “Tanrılar - Yeni Yaratıklar” kitabında bu konuya epey kafa yordüğünü görüyoruz. Kamera, sinema sanatının hayatımızdaki etkileri, sinemanın kökenleri onun düşünce dünyasında önemli bir yere sahip. Modern yaşantının bir çözümlemesi olarak da sinemadan faydalaniyor Jim.

“Kamera, her şeyi gören tanrı olarak bilgelik arayışımızı tatmin eder. Bu yükseklik ve bu açıdan başkalarını gözetlemek: Yayalar gelip geçerler, nadir deniz böcekleri gibi lenslerimizin önünden!”

“ ‘Oyuncular’- çocuk, aktör ve kumarbaz. Şans kavramı terketmiştir çocukluk ve ilkelik dünyasını. Kumarbaz, yabancı bir gücün hizmetinde de olduğunu duyumsar aynı zamanda. Şans, dinin kurtuluşudur modern kentte; tıpkı tiyatro ve hepsinin üstündeki sinema, egemenlik dini gibi.”

“Sinema bizi hayat kaynağına, madde dinine geri götürür; tek tek her şeyin kutsal sayıldığı ve her şeyde ve her canlıda tanrıların görüldüğü.”

“Sinema; simyanın mirasçısı, erotik bir bilimin son üyesi.”

Sanat, kurtuluş değil de bir esaret midir gizlice kaçmak istediklerimize bizi daha da köle yapan? Doğru kişilerin kılavuzluğunu bırakmamak gerek o zaman, ışığın geldiği yeri kalbin rüzgarıyla bulmak. Jim bizi uyarıyor, sonsuzca:

“Tanrılar hayallerle uyuşturur bizi. Bize kitaplar, konserler, galeriler, şovlar, sinemalar verirler. Özellikle de sinemalar. Sanat yoluyla kafamızı karıştırır ve kendi köleliğimizin

içinde kör ederler bizi. Sanat, hücre duvarlarımızı süsler, sessiz, sapkın ve bir örnek tutar bizi.”

KÜS DUVAR

Cansu TUNCA

Kapanmasa bile örölmüş zarar,
Badana istiyor aramızdaki duvar!
Ressamın da bir bildiğı var:
Siyah beyaz boyalar...

Ve mesai başlar:
Küs duvara tırmanır fırçalar...
Renkler desen erken kalkar,
Hasta ziyareti bu kadar!

Bir ben kaldım bir de tuğlalar...
Onun da beti benzi atar
Kalbimin atmadığı kadar
Turuncusu intihara kalkar!

Nihayetinde verilir beklenmedik karar
Ustanın da bir bildiğı var:
Ses değil sen geçirmez oldu duvarlar
Durmadan seni fısıldar...

LEYLA

Selvi Uyar

Geceleri tükettik
Güneşe ne kaldı Leyla
El etek çekildi
Kusmadan aşkımızı şiirlere
Tuz basmadan yaralarımıza
Sabah sayılmaz Leyla

Bin yıllık yalnızlığı tatmadan
Sürünmeden kanaya kanaya
Tütünü çekemeden
Hücrelere kadar
Sövmeden ana avrat
İçtik sayılmaz Leyla

Takılmadan
Bir güvercinin kanadına
Bir tas su koyanın
Babasına rahmet okumadan
İçmeden kana kana
Busesinden sevgilinin
Uçtuk sayılmaz Leyla

Ağlardık ya çocukluğumuzda
Bir ufuk görünürdü
Bir güneş doğardı
Çiy tanesine basardık
Beyaz atlı prens gelmeden
Alıp götürmeden elimizden
Gittik sayılmaz Leyla

Ağlamadan sarsıla sarsıla
Terkedilmeden iliklere kadar
Kaldırımlara vurmadan
En acıtan yaralar almadan
Kavrulmadan yüreklerimiz
Sevdik sayılmaz Leyla

Ağıtlar biriktirmeden
Tek heceli kelimelerle
Anlatmadan derdimizi
Güneş tutulmadan
Ay kanamadan orta yerinden
Göğüslemeden mermileri
Öldük sayılmaz Leyla

Suratına suratına haykırmadan
Suskunlukları bırakıp
Adam gibi
Bitti bitti demeden
Bitti artık
Arkasını dönüp gitmeden
Bitti sayılmaz Leyla

rantiye ran / Enes Eşkin

I. yasak

korkunun hakim olduğu topraklar
bağnazlık ve softalıktır
tan yerini karartan
birlikte bir kadeh şarap bile içemiyoruz.
utanmalıyız bu durumdan

propaganda durmadan çalışıyor
milyonlar sessizliğe alıştırdı
tutuculuk yekpare aynı zamanda
belki de bunu istemişti algılar
suçumuz neydi içine doğmaktan başka.

sistematiK zorbalığın aynasında
üçer beşer demeden kimlikler bastırıldı
kim sustu, kim konuştu
zaman hepsini ortaya çıkaracaktır.

II. adalet

kavramdan çok uzaklaştık
a ile b noktası bile bizden daha yakındır
aydınlık çizgisine ulaşamadan
kaygılar arttı. yalnızlaştık.

ve hukuk,
bakunin'in cümlesine denk düşüyor şu an
dudaklarında siyah bir bant.

longa manus
neyin iyi, neyin kötü olduğuna
hiç kimseye sormadan.
kendisi karar veriyor

ne hazin bir son.

iii. enflasyon

şimdi kameralarımızı çeviriyoruz
bir latin amerika ülkesindeyiz
bakınız guyana.
karşımızda deste şeklinde
ucuzlatılmış kağıttan paralar.

boş sözlerle
necasetten hamaset üretildi ve
karnımızda yaralar
çıktı çiban diye
biz yastığa başımızı koyarken kıvranıyoruz
bazıları yükselen rakamlar eşliğinde
televizyonda dans ediyor.

bir latin amerika ülkesinde.

iv. sansür

başlıklarının üzeri çizilmiş gazete kağıtları
susturulmuş cisimler
sıkıştırılıyor her yandan
dört başı mamur
bunlar bize yetmez.
daha fazla kan
daha fazla hüsrân, daha fazla acı

katran patlar kasıktan.

v. özgürlük

burası acil çıkış kapısıdır.
sol taraftan.
kaçmak için son fırsatınız.
erkekler, kadınlar ve çocuklar

Siperlerde Şafak Söküyor

ISAAC ROSENBERG

Karanlık ufalanıp gidiyor.
Her zamanki büyücülerin vaktindeyiz,
Bir yaratık sığıyor elime,
Alaycı tuhaf bi' fare,
Siper afyonunu topraktan sökerken
Kulağımın arkasına koymak için.
Ukala fare, seni vururlar eğer bilseler
Nasıl kozmopolit sempatilerin olduğunu.
Şimdi bu İngiliz eline dokundun ya
Gider bi' Alman'ın eline de dokunursun
Yakında, kuşkusuz, tabii şayet hoşuna giderse
Uyumakta olan aradaki yeşil koridoru geçmek.
İçten içe gülersin sen bi' de
Güçlü gözlerin, iyi uzuvların, kibirli sporcular misali,
Yaşamak için senden az şansı olanları geçerken,
Rastgele öylesine ölenleri,
Dünyanın bağırsaklarına yayılmış,
Fransa'nın yırtılmış tarlalarını geçerken.
Gözlerimizde ne görüyorsun?
Çılgılık çılgılığa demir ve ateş
Sakin gökyüzünden yağarken
Bi titreyiş ya da dehşete düşmüş yürekler mi?
Kökleri damarlarımıza gömülü afyon çiçekleri
Düşüyorlar hep, düşerler zaten;
Ama benimki kulağımda güvende-
Sadece azıcık beyaz toz var üzerinde.

Çeviri: Baha Yılmaz

Sisifos'un İntiharı

Etkin Garip

Umutsuzum. Bazen de, kendimi yıkılmış hissediyorum.
Arkadaşlarla tartışıyoruz, birlikte üzülmüyoruz, Perişan halde,
Korkunç durumdayız...
Ah vah etmekten bıktık!
Kurban edilmekten tükendik!
Etkisiz bir aynılık,
Edilgen bir yılgınlık,
Evrimsel bir çılgınlık Yaşıyoruz...
Soran yok mu, Yaşam, yaşamaya değer mi? Artık, bilmiyorum
eşiğini geçtik, anlamıyoruz.. Ellerimiz nasıl kanla kaplanır, otur-
duğumuz yerden?
Kalplerimiz ne kadar da hüznü dolu,
Dolu mu?
Kimsenin zarar görmesini istemedik.
Biz kimseyi öldürmedik.
Gazze, Roboski Hepsini listelemeyeceğim. Boynumuzda tökez-
leme taşları ile dolaşıyoruz, Ve ölmek istemiyoruz,
Veya etkisiz hale getirilmek.
Portakal da ölmek istemiyor,
Mandalina çiçeği de. Sarı torbalara gömülmek istemiyor
papatyalar.
Kimseye güvenemeyiz.
Birileri silah tuttuğu sürece sevgilim aşk,
Asla bitmeyecek savaş.
Sadece,
İsimleri hafızanın duvarlarında kalacak masumların, listeler
uzayacak. Ulan çok büyük dünya,

Ve herkes için her şey..
Biraz yavaşlayalım, nasıl olur?
Börtü böceklerle tanışalım,
Hadi derenin etrafında dolaşalım.
Şimdi de şimdi,
Dem de bu dem, değil mi?
Susturamaz mıyız, bombaların çılgınlığını..
Evren büyüyor, zaman ışık hızıyla ilerliyor,
Göz açıp kapayıncaya bu boşluğun içinde kayboluyoruz.
Baskın bir türün, egemen öznelerinin üzerimizdeki baskısının
şafağına geri dönüyoruz,
Neden?
Ey evrenler, bakın evrenler diyorum!
Alaycı bir şekilde boğuluyoruz,
Gerçeği değiştirmelerine izin verdik,
Adil değiliz, olamadık da.
Yeni tekrar gelecek ve eski gidecek!
Ölüm gelecek ve diri yok olacak..
Hayat bir bedendir,
Zihin bir benliktir.
Beden saf dünyevi,
Akıl da öyle olmalı.
Biraz kış, biraz bahar...
Dünyayı öküzün boynuzlarından indirdik, Samanyolu'nun
kuşbakışı görünümünden çıktık. Merak ediyorum?
Dünya, Titanların tiyatro sahnesi olabilir mi? Atom bombaları
dekorasyon amaçlı olabilir mi? Ya da robot polisler???

Zaman

Yavuz Evliyaoğlu

Her şeyi dize getiren senmişsin zaman
Yola gelmem diye çığırınların yakalarından tutan
Ulu gücünle yaşamın tozunu üfleyen maddeye
Var olduğunu öğretip de bize
 Ciğerimizdeki son raddeye
Dev ağzınla tüm hatıralarımızı yutan
Söyle
Biz olmasaydık yine de akar mıydın zaman?

Beyhude geçen her anım
 Şimdi düğümlüyor boğazımı
Ağzından öpemediğim güzellere pişmanlığım
Ekşi diye içmediğim şaraplara
Ve üzerine kumar oynayamadığım hayatıma
Sana da kızgınım zaman sana da
 Beni bu kadar geç yaşatmana
Ne yazıyı icat ettim ne keşfettim ateşi
Mesela olmak isterdim Meryem'in yasak aşkı
Sonra belki de oğlu olup gerilmek çarmıha
Mona lisanın gülemediği espri
Fransız ihtilalinde giyotine vurulan bir kafa
Kakao çalarken yakalanan afrikalı bir çocuğun
 Kesilen elleri olmak isterdim
Açmamak üzere çağ kapatmak
Tükenmek

Söyle

Hiç durmadan akacak mısın zaman?

Sonsuz bir kilim gibi katlana katlana büyüyor zaman

Geride kalanları özgürleştirip

Eziliyor dev kütlesiyle önüne çıkanı

Yaşamak yaşanmaktan zor artık

Tüketmenin manasızlığında

İçtikçe susatan bir deniz gibisin zaman

Ne tamamına ermek mümkün ne yetinmek azına

Garip de bir vicdanın var

Sekerat çekenleri yaşatırsın bağırta bağırta

Da en yaşayacak adamdan çekersin eteğini

Bu dünyada prangalayan bedenimi

Tam yükseleceğinde zihnimi saran

Söyle

Ölenler için de akıyor musun zaman?ss

manâmda mağara nüktedan müntehir

Yiğit Ergün

bencileyin kurgulanan
besmelesiz abdesti
teveccühsüz teoloji
orospu ortopedi

yağ ve'kûn
tedbirsiz ihvan
dedim ve bildim
nedir birdir buyuran

evvelâ helva kavruldu
sonradan lokma döküldü
kalbim ordan ora savruldu
ruhum apoletleri söküldü

geçmek istiyorum bir aşkın istasyonundan
uçmak ayanlığın uçarılığından
vazgeçmek mümkünse bu teamülden
kiranı düzgün almalısın kâmilden

açmış bir saksı biçmiş bir tırpan
kimi kendinden sakındıysa o göçmüş yanından

bilse o iblisle aynı damar kanından
şimdi nesen bir bambaşka deminden

gözümün önünde astigmatlı markalar curcunası
evimin önünde yobaz çarpıyla fişlenmiş boyalı direk
başlarda bilmez bitmek bir yetişmek tantanası
demde mendirek dilde engerek

biliyorum. bildiğim zehir.
ağlıyorum, sebebim şehir..
görüyorum. kördüğüm kör.
bakıyorum, huzur zor...

giderse gider, kalırsa kendi bilir
manâmda mağara nüktedan müntehir.

Kuyucu Afrodite

Ömer Yıldız

Porno TDK sözlük anlamı şu şekildedir:

1. *isim* Amacı cinsel dürtülere yönelik olan, ahlaki değerlere aykırı düşen yayın, resim vb. / pornografi
2. *sıfat* Amacı cinsel dürtülere yönelik olan, ahlaki değerlere ters düşen

Hepimizin günlük dilde kullandığımız anlamı ile sözlük anlamı hemen hemen aynı olan pornografi kelimesi, iki Antik Yunanca kelimesi πόρνος (pórnos: fuhuş, fahişe) ve γράφειν (gráphein: yazma, kaydetme, açıklama).

Sanat, edebiyat; adına ne dersek diyelim psikolojik, nesnel ve çok farklı görüşler olsa da; ‘porno’, halen modern çağda da güzel sanatlar; resim, heykel, mimarlık, müzik, şiir açısından bir gereksinim olarak ortaya çıkar. İhtiyacın belirlenmesinden sonra, düşünme ve uygulama fiilleri devreye girer. Şiir konusunda her ne kadar, benim de desteklediğim felsefi, tasavvufi, romantik bakış açıları doğrultusunda, ‘düşünme’ eylemi yazanın dışında, istemsiz gerçekleşen; ‘zihne düşme’ ile değerlendirilse de, bunun sonrasındaki “şiiri hoş eden çalışmalar”, yazar tarafından bilimsel olarak kullanılan ‘düşünmenin’ yerine getirilmesiyle gerçekleşir.

David Lewis Williams'a göre insanlar sanatı, psikolojik güdülerine yönelik ruhsal yolculuklarının betimlenmesi amacıyla yapmıştır. Yine bir ihtiyaçtan söz edildiği ortadadır. Bu ihtiyaç, çoğunlukla bir kitlenin ihtiyacı olacağı gibi, sadece sanatçının da ihtiyacı olabilir. Aşağıdaki fotoğrafta Hohle Fels Venüsü, 35.000 yıl öncesinde fildişinin yontulması sonucu yapılan ve Cambridge Üniversitesi arkeologlarından Mellars'ın, büyük göğüslerinin yanı sıra, genital bölgenin özenle işlenmesi nedeni ile, PALEO-PORNO olarak tanımlanmıştır. Bilinen ilk figüratif sanat örneği olan Hohle Fels Venüsü, aynı zamanda dini amaçla doğurganlığı da simgeleyerek ihtiyaca yönelik ifade, gözlem ve estetik çaba gibi özellikleri barındırmaktadır.

Porno eserin ilk ve çoğunlukla tek amacı, cinselliği aracı olarak kullanarak, insanları bir amaca yönlendirmektir diyebiliriz. Cinselliği sadece, insan bedeni, ya da cinsel ilişki olarak algılamamanız gerekmektedir. Bu tür eserlerin içine pek çok dramatik ve kurgusal unsur girmektedir ki; pornografik yapımlarda komedi, korku vb. temalı eserleri de gözlemleyebiliriz. Ki nihai amacın ilgiyi çekmek olması, eserin birçok türe ayrılıp; fantezi ve fetiş yönelimlerini

doğurması ile birlikte, genele hitap/hizmet etmek arzusu olmasa da, çeşitli açılardan basite indirgenmesi doğru olacaktır.

Bu bilgiler ve düşünceler doğrultusunda; KUYUCU AFRODİT mahlası, son zamanlarda gündem olan şiirleri ve çengel sanat'taki şiirleri ile birlikte paylaştığı görsellerle de değerlendirilebilir. Peki nedir KUYUCU AFRODİT'in amacı? Bunu kendisine hiç sormadım, sormak da istemem, tanışmışlığım da yoktur. Bu yazılanların hepsi sadece, bir okur olarak şahsi fikirlerimdir.

Bir İntihar Savaşçısı Olarak Kuyucu Afrodite – İntihar Eylemcisi değil?

Sanatın en marjinal manifestolarına kadar, sanat kurumsallığı hedeflemektedir. Kuyucu Afrodite, isteyerek ya da istemeyerek, özgürlükçü şiir kurumunun, ne kadar adıyla ters düşse de anarşist şiir kurumunun içinde biri. Ama kendisini, en azından bu coğrafyada diğer şairlerden ayıran yanı, tam bir intihar savaşçısı olmasıdır. İntihar eylemcisi demiyorum! Onu saf bir değerlendirme ile yerme amacım olmasından ziyade övmek için uğraşsam da buna kızacağından eminim. **(Övme amacım: Kuyucu Afrodite'in kesinlikle amacı doğrultusunda tek bir kötü eserini okumamamdır.)**

Doksanlarda göze gelmeye başlayan, Beat Kuşağı'ndan devşirme underground edebiyat denilen zırvanın, hemen hemen bütün büyük şairlerinin İkinci Yeni'den tam olarak kopamaması ve en sonunda yine sosyal demokrat çizgide, bir yeni/yine İkinci Yeni çizgisinin üstünde sıra oldukları bilinmektedir. Bunun en azından kendi alanında isim yapmış ve geri vites yapmamış tek kişisi vardır ve bu yazıda adını vermek doğru olmayacaktır.

Kuyucu Afrodite, yeni İkinci Yenici ve en sonunda yine yeni İkinci Yenici olacak, şairlere ve şair gruplarına intihar saldırıları düzenlemektedir. Bunu kendine görev edinmiş ve kendisi gibi 'yeni İkinci Yeni' olmayacaklarını düşündüğü kişilere kendini adanmış, kör ve bağımlı bir askerdir. Bir yandan kukladır da diyebiliriz. Ki kuklayı kötü anlamda iletmediğimi de belirtmek zorundayım. Öyle ki, bazen kukla gösterileri bize gerçekten görmek istemeyeceğimiz şeylerin de görülmemesini sağlayarak iyiliğimize hizmet edebilir. Bir terör eylemi yapmadığı, yani onu kızdıracak en önemli söylemim bir asker olmasının nedeni de, kesinlikle AM/a kurumsallaşan, kurumsallaşması gereken bir tarzın (**adına underground, yer altı, yeraltı, kuyudibi ne dersiniz deyin**) taraftarı olmasıdır.

Tamamen açık dizeleri, altyapı/üstyapı/altkültür/varoş/sosyete/kurum/kuruluş vd. bireysel ya da toplumsal hiçbir nüve gözetmeksizin, dümdüz ettiği küfürleri ile içinde bulunduğu kurumsal yapının göz önüne gelmesini kendine amaç edinen Kuyucu Afrodite, bu zaman kadar da başarılı oluyor. **Şiiri ile ilgili olumlu düşüncelerin çok az olması, büyük bir çoğunluğun kendisiyle ilgilenmemesi anlamına gelmemekte; tam tersi protestoya varacak eylemlere neden olarak nihai amacına ulaşmaktadır!**

Yazdığı şiire, porno şiir dediğim, kendisini porno şiirin tanrısı olarak atadığım Kuyucu Afrodite'in yolunda, kendisine başarılar diliyorum. Ülke edebiyatı adına şu ana kadar faydalı oldu ve faydalı olmaya devam edecek gibi.

Amcık Valsi

Kuyucu Afrodit

Döpiyes giydiğime bakma
Kermes gibidir amcığım
Geçmişi kafama kakma
Epey delikli gocuğum

Yavru kuşlar diyarı
Alis harika sanıldı
Vurduran vurgun
Baskın basanındı

Afili bir soygun
Düşle miyle boşalıyorum
3 sik yedim bak bugün
Bilmem daha ne yıkanmıyorum
2 yarak birden köklesem
Bana mısın tıkanmıyorum!

Üstüme asabiyet geldiğinde
Kalburumu kışnışlıyorum
Akıntım çokomelli
Kasıktan kaşınıyorum

Boşaldım birden bire
Oynadım birdirbiri
Fokurdadım bir kere
Siktireceğim kendimi

Çıktıysam sokağa evet, kabulümdür çeşni
Kaçtığım nöbeteyim
4/6 en sikik nöbet saati
Diyelim bu Amcık bi çalar saat, de titreşimli
Ne hercümerç bulamaç, espasımla ezdüşümlü
Bazen kolonim konteyner
Bazen basenlerim büzüşümlü

Tarih tıknaz kuburdibi
Ferah, nerede o amcık serin?
Seni istiyorum ama senden çok var gibi
Tenim sütlaç, kıcım kazandibi

Bitsin artık vurmuşken kafa kâğıdım kırkıma
Daha kaç abaza yerleşecek parkıma
Bitsin bu uslanmaz amcığın seyrüseferi
Daha kaç yarak yesem, bulurum o kutlu muzaffer

Kuyucu Afrodite

ölü doğan

Sadece Kinyas

ölüler konuşmazmış
ağlayamazlarmış
sevemez, sevilemez, pişman olamaz.
ölüler besbelli kaybolurlarmış
toprak altında çürüyüp giderlermiş
ölüler bundan mütevellit çılgık dahi atamazlarmış.
öyle ki gırtlaklarından hava ha deyince çıkmaz
dudaklarındansa kelimeler
bazen ben konuşmam
bazen ağlamam
sevemem, sevilemem ve pişman olamam
uyuyamam bile belki
kaskatı bedenim kitlenir yatağıma
toprağım nerede benim.
besbelli sen sadece bedenime âşık değilsin
ne var ki ben ölüden beteri...
öyle ki en çirkin vaktim
kokular sarmışken
darma daralmışken saçlarım
gözlerin kapanmış
dudaklarından çıkacak bir nefese
hasretim ben
bir vakit var gecenin tam ortası
bir vakit var senin uyumaya başladığın
o vakit hareketsizliğinde
kanıtını ararım yaşadığının
nefesin ölümü dahi kolaylaştırır.

Playlist / annem beni yetiştirdi

erenokur

A side

- 1- Björk – Isobel
- 2- Harmonic 33 – Extraordinary People
- 3- Crime Boss – Story Goes
- 4- denizin – Altkültür
- 5- hiçamahiç – Durdurdum

B side

- 1- Ruhi Su – Kadınlarımız
- 2- Da Poet & Hayki – Hiç Sevmedim Seni
- 3- MC GAZA –
- 4- Wegh – Kennedy’i Ben Vurdum
- 5- Marsimo – Illegalize It

KELEBEKLER VE ELMALAR

Meryem Delmar

*Bir kelebeğin ruhu soğuk elmaların gölgesinde.
Bıçaklar yarmakta iyiliğin gözeneklerini.
Düşmekte mavi renkli
vızıltılar.
Dalgalı tablolar, pürüzlü bütün yeşil kurtlar.
Ufak tefek bir çekirdek çatalların deliklerinde.
Çizgileri sayılıyor kelebeğin, yaşlı bütün elmalar.
Minik bir siyahlık gövdenin ucunda.
Varmış kelebekler sonuna elmaların.
Etrafında vızıldıyor sinekler ekşiliğin.*

KABIZ

Alpay Eğlenen

Bir varmış, bir yokmuş. Hiç sevmediği bir işte, ağır şartlarda da olsa sırf yaşama devam edebilmek için çalışan bir adam varmış. Bir gün kabızlığı tutmuş. Bir gün sıçamamış, iki gün sıçamamış. Tam işinin ortasında bağırsakları uyarıyormuş ama tuvalete gittiğinde hiçbir şey olmuyormuş. Performansı düştüğünden eve yollamışlar ve günlerdir evden dışarı adımını atmamış. Bağırsaklarındaki yükten ne zaman kurtulacağını bilmiyormuş ve parası da yavaş yavaş tükeniyormuş. Bir an önce işine devam etmeliymiş. Hazıra dağ mı dayanır? Yiyip içip yattığından içinde santimlerce bok birikmiş. Neredeyse götten işetecek tüm çözümleri denemiş ama bir türlü boşaltamamış. Sanki içine bir şey saplanmış gibi hissediyor, saplanan şeyi bir türlü çıkaramıyormuş. Daralmış, bunalmış ve atmış kendini dışarı, dolanmış da dolanmış. Eve epey uzaklaştığı bir noktada bağırsakları bastırmasın mı? “Şansımı sikeyim! Evde günlerdir ıkınıyorum, çıkmıyorsun. İki hava alalım dedik, bastırdın hemen.” Çevresinde tualete aranmaya başlamış. Oh be! İşte bir tane bulmuş! O da ne? Küçük beş, büyük on liraymış. İşe devam edebilse koymazmış ama ücretsiz izindeymiş! 0.3 dolar ediyor diye alternatif bir yorum getirmiş gişe memuru. “Bu fiyat çok değil yani, senin paran değersiz.” Neyse, günlerdir beklenen an gelmişken üç kuruşun hesabı mı yapılır? Girmiş içeri. Bekle Allah bekle. Ne gelen var, ne giden. Gişe memuru tam kalkıp adamın deliğe düşüp boğulup boğulmadığını kontrol edecekmış ki çıkmış bizimki içeriden. Eli yüzü ferahlamış, yüzünde gülücükler açmış ve karnındaki sopa yok olmuş gibi bir ifadeyle değil de kızarıp bozarmış, alnından çenesine terler akmış halde yoluna devam etmeye yeltenmiş. Gişe memuru kesmiş önünü. “Parasını versene kardeşim!” Bizimkinin bağırsakları iyi kafalamış. Sıçacak kadar ucuna getirip gerisingeri çekivermiş. “Bir şey yapmadım ki. Neden ödeyeyim?” “Ulan bir şey yapmadıysan sabahtan beri niye içiridesin? Versene paramı?” “İnanmıyorsan git deliğe bak, vallahi çıkmadı bir şey.” “Öğlum, sen benimle dalga mı geçiyorsun. İkinirken işemişsindir en kötü. Onun parasını

dökül bakalım bir.” “Küçüğü daha evden çıkmadan yapmıştım. İki damla ya akmış ya akmamıştır. Tamam ulan, tamam. Al sen şu beş lirayı. Hadi bana eyvallah.” “Dur bakalım, dur. Öyle kolay kurtulamazsın. On beş dakika içeride kaldın. Versene lan büyük parası.” “Çattık amına koyayım. Kardeşim, sen orada süre belirtmiş misin? Hayır. Küçük şu kadar, büyük bu kadar demişsin. İster bir dakika kalırım, ister on saat. Ne boşaldıysam onun parasını veririm, o kadar. Sıçmadığım bokun parasını niye veriyorum ulan? Hem bu devirde büyük küçük farkı mı kaldı? Aldın işte beş lirayı, sus, işine bak.” “Tamam ulan, yok büyük küçük farkı. İster tükür tuvalete istersen sıç. Hepsi on lira. Alayım beş lira daha.” “Haydaaa! Oyun oynanırken kural değişmez. Ben girerken ne okuduysam, çıktığımda ona uyarım.” “Oyun oynanırken kural değişmez mi? Yaşam devam ederken her seferinde ağzımıza biraz daha sıçacak yeni kurallar koyulup duruyor. Ona ne diyeceksin?” “Kim bunu yapıyorsa Allah belasını versin be abi. Ama sıçmadım. İnan ben de çok isterdim içimdeki bu yükten kurtulmayı ama günlerdir taşıyıp duruyorum. Belki çıkar diye yemeğe yüklenip durdum ama ne fayda? Daha da büyüdü, yine de bana mısın demedi. Artık baskısı daha da artmasın diye yemek bile yemiyorum.” “Sen şimdi bana beş liramı da ver, üstüne de gidip bir müsül al, hiçbir şeyciğin kalmaz. Hadi bakalım.” “Alo, Zabıta.” “Arkadaşlar, açıkçası elimizde bu konuyla ilgili bir yönerge yok. Bu nedenle işletmedeki beyanlara bakmak en iyisi. Süreye dair bir şey olmadığından bu adamın içeride ne kadar kaldığı önemsiz. İçerideyken sıçtı mı sıçmadı mı o önemli. Buyurun, bakalım.” “Sifonu çekmiştir memur bey. Sıçtıysa da nereden anlayacağız?” “Kardeşim, günlerdir yapamıyorum diyorum. Sıçsam içimdekine sifon mu dayanır? Tıkanma olmasın diye şarıl şarıl su akıttırdım. Burayı sel götürürdü. Duydun mu öyle bir şey.” “Akşama kadar geleni gideni bitmiyor buranın, kimin nerede ne zaman sifon çektiğine mi bakacağım?” “Millet çatır çatır sıçıyor anasını satayım, şuna bak. Biz de yapamamak bir yana, üstüne bir de yapmıştan beter oluyoruz. Keşke yapabilsen de yirmi lira versem ama yapamıyorum.” “Baktım, tuvalet temiz. Dediği gibi günlerce yapamamış olup da yapsaydı ne yaptığı ne de kokusu iz bırakmadan bu kadar kolay yok olmazdı. Biz de oluyoruz arada, biliyoruz.” “Ama memur bey...” “Kaldır kardeşim büyüğü küçüğü. Süreye göre para al. Üstüne de bir sayaç takıp harcadığı suya göre de ekleme yap. Böylece beni de bir daha çağırmak

zorunda falan kalmazsınız. Profesyonellik budur.” “Bak, zabıta da beni haklı buldu. Artık kendini savunacağın bir argümanın yok. Hadi bana eyvallah.” Bizimki biraz ilerleyince telefonu çalmış. Eline almış ki mesaj var. “Senin kıçının keyfini mi bekleyeceğiz? Kovuldun. Gelip tazminatını al.” Mesajı okumasıyla boşaltım sistemi günlerdir hiç olmadığı kadar yoğun bir koşuya başlamış. Bacakları da durur mu? Soluğu az önceki tuvaletin önünde almış. “Dolu kardeşim. Hadi, başka yere.” “Bak, az önceki münakaşa için çok özür dilerim. Gerçekten bu sefer olacak gibi.” “Dolu diyorum kardeşim, anlamıyor musun? Ha, hiç tanımadığın bir adamla göz göze aynı deliğe sığabileceksen benlik problem yok.” “Ne bileyim? Az önceki yanlış iletişimimizden ötürü almıyorsun sandım. Ne zaman girdi?” “Büyüğünü yaptığını düşündüğüme göre olmuştur bayağı. Çıkar şimdi. O da senin gibi kabızmış, yolda bir anda gelivermiş. İnanır mısın, bende de başladı son zamanlarda. Dibimde tuvalet var, tuvalet işletiyorum ama sığamıyorum. İroniye bak.” Bizimki daha fazla dayanamayıp oracıkta kıyafetine salıvermiş. Öyle bir gürlemiş ki çevredekiyle refleksle gökyüzüne bakıvermiş. Üstüne uzun süredir çıt çıkmayan tuvaletti adamın çığlıkları duyulmuş. “İstifa ediyorum. İstifa ediyorum. Sen kovmuyorsun ulan, ben istifa ediyorum”. Bu lafların üzerine tuvaletin içinde de fırtınalar kopmuş, kapısı titremiş. Birkaç dakika sonra şarıl şarıl su sesleri duyulmuş ve içerideki çıkmış. Cebinde ne kadar para varsa saymadan döküvermiş gişeye. Bizimki de dolu külotuyla bacakları ayırık bir şekilde gişeye ilerleyip ceplerini boşaltmış. Gişe memuru olayı çakmış. Psikoloji bu, belli mi olur? Olur olmadık yerde işi bırakası gelir de bağırsakları kendini tuvalete uzak bir yerde salıverir diye erkenden önlemini almak istemiş. Parayı umursayıp anlamsız bakışlar eşliğinde tuvalete girmiş. Bir süre sessizlik olduktan sonra “İstifa ediyorum” diye bağırıvermiş ve minik bir gürleme sonrası kahkahayı basmış. Sifonu bile çekmeden tuvaletten çıkmış ki işi bıraktığı belli olsun. Kasadaki tüm parayı almış. Üçe bölüp birini kendine, kalanını yeni dostlarına pay etmiş. “Dostluğumuz burada bitmesin. Hadi ortak iş kuralım.”

Melankoli

Müslüm Çizmeci

Elmalardan ağaç topluyorum
Dallarını bantlıyorum kahverengi ceketime
Böylece büyüyünce elma olacağım
Biri ortadan ikiye bölüp yarısını sevdiğine verir belki

Trenden sarkıyorum aya bakarken
Med cezir beni dansa davet ediyor
Dans kursuna yazılıp vals öğreniyorum
Deniz belimi tutunca mahcup olmayayım diye

gemileri boyuyorum ten rengine
balık grafitisi çiziyorum geminin ellerine
Bir yudum suda boğuluyordum
Öpüşürken dudaklarımı açmamalıydım

Geceleri çimenleri sayıyorum sahil kıyısında
Kargalara ismini soruyorum
Kimse kargalar için mavi lens üretmiyor
Halbuki satın alabilecek kadar meteliğe sahipler

Islak ayaklarımla toprağa basarken kaburgalarım çıtırdıyor
Gözlerimi kapatıyorum uçabilmek için
Bir yapraktan farksızım şimdi
Kanat dövmelemlerim işe yaramadı

yakışıklı bir kediyle göz göze geldim
beni beğensin diye ağda yapmadım
bütün gece fırtınada kolu kopan çiçeğe ağladım
yine de yağmur dinmedi

yabancı

İhsan Özalp

boşluklu bir saat çakıldı takvime
her şeyi yapmam gerekiyor ve hiçbir şey yapamam
her şey hiçbir şey yapmadığımı söylüyor bana
günler oldu eskimedi, sararmadı o yaprak
yıllar oldu ama geçmedi o sanrı
bir güç tanrım, bana yapamazsın diyor
ve içimde kaynayan yanardağ kusmuğu
dönüp dolaşıp kaynağına sarılıyor
geçenler karşıdan, benim kimliğimi istiyorlar
komiser beni ve babamı sevmiyor niye
ve ben niye ben değilim her yerde ve her zaman
bir başkasıyım
yabancıyım, dilim kekremsi, kaşınıyor

dil kaşınır mı?
dil tanışır mı?
dil taşınır mı?
dil taşar mı?

dilimi kimliğimden sildim. adım varsa da bilemem. kim bilmiş
adını kim silmiş onca terle yazdığı buluttan
yer ve gök birleşti
her gün kıyamet

Aşkın Komorbidite

Öner Fırat Tarakçı

Felaketlerin süpernovalarında mistik çukurlar açan duyguların izahı, seni bir aşka düşürür. Dahası titreşimler de orgazmı çağıran bir histeriyle harman. Yelkovanlar akamadığında zamana özenip, gücenir depreşen rastlantılar. Yordamını yitiren güç benimle bir istenç kazanıyor ancak hendekler, savaşlar ve barışlar dikiz aynamızda daimi. Kurcalanıyor günüm bu yansıyışla bakışma, iktidarlar kurup deviren halbuki en muhteşem çaresiz kalmak nedir; düşmektir eksiğine.

Görölmek bi yavanlığın ışıltılı imitasyonundaydı
İbretlik alemlerin keşmekeş bodrumlarında.

SARI sarılık ve sarı olan

Çözölmekte olanın kafiyesine ne de uyar

Yakışır canlı ve çelimsiz

Boynu göğö uzanan kadını hiç tanımayan

Bir bakir esmer oğlanın eşcinsel düşlerindeyim

Epeydir uyumadım ve mani adamı sıçtırır altına

Becerilemeyen baştan soyutlanmış mistik

Bir aşkın kandırılmış ahengindeydi kuruluk.

